

**ΜΕ ΑΦΟΡΜΗ ΤΗ ΣΥΓΚΥΡΙΑ,
ΓΙΑ ΤΟΝ ΝΕΟ ΕΘΝΙΚΟ ΚΟΡΜΟ
ΚΑΙ ΤΑ ΑΝΑΧΩΜΑΤΑ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΟΥ**

Αφορμή για την εν λόγω έκδοση αποτέλεσαν τα εθνικιστικά συλλαλητήρια της περσινής χρονιάς σε Θεσσαλονίκη και Αθήνα. Όλα όσα συνέβησαν και όσα βέβαια ακολουθήσουν, μας οδήγησαν σε μια μακρά συζήτηση για το τι διαδραματίστηκε, ποια υποκείμενα βρέθηκαν στο δρόμο, ποιες επιδιώξεις βγήκαν στο προσκήνιο. Ένα κείμενο όμως, μόνο με αναφορά στα συλλαλητήρια, διαπιστώσαμε πως θα ήταν μονοδιάστατο και δε θα φώτιζε τις ρίζες όλων όσων συνέβησαν καθώς και τις ευρύτερες αιτίες τους.

Έτσι χρειάστηκε να εξετάσουμε και να αναλύσουμε τη γενικότερη πολιτική, οικονομική και κοινωνική συγκυρία και πως τοποθετείται κινούμενο εντός της το ελληνικό κράτος, καθώς και τις βλέψεις του στην περιοχή των Βαλκανίων και της ΝΑ Μεσογείου. Έπειτα γυρίσαμε στο παρελθόν και στις πολιτικές που ασκήθηκαν τότε, ώστε να φωτίσουμε καλύτερα τις συνθήκες του σήμερα. Ταυτόχρονα αναζητήσαμε τυχόν ιστορικές ομοιότητες καθώς και τη μήτρα από όπου κατάγονται τα υποκείμενα που συμμετείχαν στα συλλαλητήρια. Διαπιστώσαμε πως ο εθνικός κορμός έχει συνέχεια, εξελίσσεται και εμπλουτίζεται πάνω σε νέες βάσεις. Ο ρατσισμός, η «ανωτερότητα» της ελληνικής φυλής, η λατρεία της ιδιοκτησίας, το πάθος για ανέλιξη κάθε είδους και με κάθε τρόπο, είναι σε κάθε σελίδα της ιστορίας των τελευταίων τριάντα χρόνων της χώρας.

Κάπως έτσι δημιουργήθηκε η εν λόγω έκδοση και μάλιστα εν μέσω καταγιμιστικών πολιτικών εξελίξεων (αποχώρηση ANEL από την κυβέρνηση, διαδικασία ψήφου εμπιστοσύνης στη βουλή, εσπευσμένη κύρωση της συμφωνίας των Πρεσπών λόγω του κυβερνητικού «διαζυγίου», συλλαλητήριο και γενικευμένες συγκρούσεις ακροδεξιών έξω απ' τη Βουλή στις 20 Γενάρη, είσοδος σε προεκλογική περίοδο). Σίγουρα δεν κατέχουμε την απόλυτη αλήθεια, αναζητούμε απλώς τις αιτίες αυτών που συμβαίνουν σήμερα ώστε να έχουμε τα απαραίτητα εργαλεία ανάλυσης και τις

ανάλογες τακτικές αγώνα. Πιστεύουμε πως τα πολιτικά και κοινωνικά γεγονότα δεν είναι αποκομμένα εντός του ιστορικού χρόνου, αλλά έχουν συνέχεια και ως τέτοια οφείλουμε να τα «διαβάζουμε».

Εν κατακλείδι, πιστεύουμε πως οι χειρισμοί του ελληνικού κράτους σε σχέση με τη χάραξη εθνικής στρατηγικής που έχουν το βλέμμα τους εκτός συνόρων οξύνουν τις αντιθέσεις εντός κοινωνικού πεδίου βάζοντας φωτιά στον εθνικό πυρετό. Στο χέρι μας είναι να μπλοκάρουμε την επέλαση του νέου εθνικού κορμού και τις επιδιώξεις της πολιτικής του ελληνικού κράτους.

Φλεβάρης 2019

Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΣΥΓΚΥΡΙΑ ΚΑΙ Η ΑΝΟΔΟΣ ΤΩΝ ΑΚΡΟΔΕΞΙΩΝ ΜΟΡΦΩΜΑΤΩΝ

Κατά τη διάρκεια της παγκόσμιας οικονομικής κρίσης του καπιταλισμού και στην προσπάθειά του να την ξεπεράσει, παρατηρείται μια προσπάθεια αναδιανομής του πλούτου και των εδαφών μεταξύ κρατών σε παγκόσμιο επίπεδο. Το νέο μοίρασμα του πλανήτη με σκοπό την εκμετάλλευση των φυσικών του πόρων, τη λεηλασία του περιβάλλοντος και το ξεζούμισμα όσο το δυνατόν μεγαλύτερων κομματιών πληθυσμού με σκοπό την αύξηση των κερδών, δημιουργεί ανταγωνισμούς αλλά και νέες συμμαχίες. Οι ανταγωνισμοί αυτοί έχουν συχνά σαν αποτέλεσμα το ξέσπασμα πολεμικών συρράξεων. Χαρακτηριστικά παραδείγματα αποτελούν η πολεμική διαμάχη μεταξύ Ρωσίας και Ουκρανίας (η οποία στηρίζεται από την ΕΕ και τις ΗΠΑ) στην Αν. Ουκρανία και στην Κριμαία, ο εμφύλιος στην Υεμένη μεταξύ των ανταρτών Χούθι (στηρίζονται από το κράτος του Ιράν) και της κυβέρνησης της Υεμένης (στηρίζεται από τη Σαουδική Αραβία, ΗΠΑ, Γαλλία, Μεγάλη Βρετανία, NATO), ο εμφύλιος στη Λιβύη, καθώς και το πολεμικό μέτωπο που μαίνεται στη Συρία. Οι περιοχές αυτές έχουν γίνει αντικείμενο αντιπαραθέσεων λόγω των στρατηγικών τους θέσεων καθώς και των ενεργειακών κοιτασμάτων τους.

Ιδιαίτερα στη Συρία ο πόλεμος που ξεκίνησε το 2011 έχει δημιουργήσει μεγάλες ανακατατάξεις στη νότιο-ανατολική Μεσόγειο. Τα κράτη - δυνάμεις που έχουν εμπλακεί, είτε άμεσα, είτε δι' αντιπροσώπων, για την κυριαρχία στα συριακά εδάφη είναι πολλά (Ρωσία, ΗΠΑ, Γαλλία, Συρία, Τουρκία, Ισραήλ, Ιράν, κράτη του Κόλπου κλπ.). Τα γεωπολιτικά, οικονομικά και ενεργειακά οφέλη που εξασφαλίζει η στρατηγική θέση της Συρίας είναι πολλαπλά, καθώς συνδέει τη Ν.Α Μεσόγειο, τη Μέση Ανατολή και την Αραβική Χερσόνησο, αποτελώντας μια εν δυνάμει ενεργειακή οδό για το αέριο της ανατολής προς τη Μεσόγειο Θάλασσα. Οι πολεμικές επιχειρήσεις των δυνάμεων του NATO στη Λιβύη με μπροστάρη το Γαλλικό κράτος, αποβλέπουν στην εκμετάλλευση των πετρελαϊκών κοιτασμάτων για τη ρύθμιση της τιμής του πετρελαίου σε παγκόσμια κλίμακα. Αυτές πρέπει να ειπωθούν παράλληλα με μια δεύτερη σύγκρουση που μαίνεται ασίγηστη και αφορά το κυνήγι και τις δολοφονίες μεταναστών από τους πολέμαρχους της περιοχής που έχουν αναλάβει άτυπα να μπλοκάρουν τις μεταναστευτικές ροές προς την Ευρώπη. Όσοι πάλι ξεφύγουν απ'τους εμφυλίους στην κεντρική Αφρική και τα στρατόπεδα συγκέντρωσής τους που χρηματοδοτεί η Ε.Ε. στη λιβική Σαχάρα, θα έρθουν αντιμέτωποι με τα πλοία του ιταλικού πολεμικού ναυτικού και της frontex στη θάλασσα της Μεσογείου. Παράλληλα, η στρατηγική θέση της Υεμένης και η γειτνίαση με το Ιράν, αποτελεί «κλειδί» για τον έλεγχο όλης της Ερυθράς θάλασσας, όντας δίοδος για το σημαντικό (στρατιωτικά και οικονομικά) πορθμό του Σουέζ καθώς και τον κόλπο του Άντεν στα σύνορα με τη Σομαλία. Αυτή είναι και το κίνητρο για τη σφαγή που διεξάγει εκεί ο αραβικός συνασπισμός υπό την ηγεσία του σαουδικού βασιλείου.

Οι συγκρούσεις στην Κριμαία και την Αν. Ουκρανία - η πρώτη πολεμική σύρραξη του αιώνα που διανύουμε σε εδάφη της ευρωπαϊκής ηπείρου - είχαν ως αποτέλεσμα την επικράτηση του ρωσικού κράτους στην Αζοφική Θάλασσα, καθώς και τη χρήση της κριμαϊκής χερσονήσου από το ρωσικό κεφάλαιο για την ανάπτυξη αγωγών φυσικού αερίου προς τις χώρες των ανατολικών Βαλκανίων μέσω της Μαύρης Θάλασσας. Από την άλλη οι δυνάμεις του NATO επιχειρούν να εγκαταστήσουν βάσεις στην περιοχή των ρωσοουκρανικών συνόρων, θέλοντας να διακόψουν την οικονομική και στρατιωτική επέκταση της Ρωσίας προς την Ευρώπη. Επίσης, το θερμό μέτωπο της

Βενεζουέλας αναζωπυρώνεται για μια ακόμη φορά. Το καθεστώς Μαδούρο βρίσκεται και πάλι υπό πίεση, έχοντας από τη μία να αντιμετωπίσει το αντικυβερνητικό μπλοκ της αντιπολίτευσης που συγκρούεται στους δρόμους με τις δυνάμεις καταστολής και από την άλλη τις απειλές της Ουάσιγκτον για αποστολή πεζοναυτών με σκοπό την «αποκατάσταση της δημοκρατίας» στη χώρα, με σκοπό να «βάλει χέρι» στα πλούσια πετρελαϊκά αποθέματά της. Ταυτόχρονα, οι σύμμαχοι των ΗΠΑ στην περιοχή (Βραζιλία, Κολομβία και Χιλή) μοιάζουν έτοιμες να συμπράξουν σε ένα τέτοιο ενδεχόμενο, κάτι που προμηνύει πιθανές τεκτονικές αλλαγές στην λατινοαμερικάνικη ήπειρο.

Εκτός από τα παραπάνω θερμά μέτωπα συνεχίζεται ο ατέρμονος πόλεμος χαμηλής έντασης και το καθεστώς απαρτχάιντ που έχει επιβάλει το ισραηλινό κράτος στα παλαιστινιακά εδάφη. «Τελευταίο» επεισόδιο, η άτυπη αναγνώριση από τον Τράμπ της Ιερουσαλήμ ως πρωτεύουσας του Ισραήλ με τη μεταφορά σε αυτήν, της αμερικανικής πρεσβείας από το Τελ Αβίβ. Από τον περασμένο Μάρτιο πραγματοποιούνται διαδηλώσεις οργής κάθε Παρασκευή κατά μήκος του φράκτη ασφαλείας στα σύνορα του Ισραήλ με τη Γάζα από τον παλαιστινιακό λαό, οι οποίες αντιμετωπίζονται με πυρά από το στρατό με αποτέλεσμα εκατοντάδες νεκρούς μέχρι στιγμής.

Μέσα σε αυτή τη συγκυρία παρατηρείται σημαντική άνοδος της ακροδεξιάς σε παγκόσμια κλίμακα, με τα κόμματά της να κατακτούν θέσεις αντιπολίτευσης ή και κυβερνητικές θέσεις. Αυτό έχει ως αποτέλεσμα την όξυνση αντιμεταναστευτικών θέσεων, την εφαρμογή σκληρών οικονομικών και αντεργατικών μέτρων, καθώς και την ενίσχυση του καθεστώτος έκτακτης ανάγκης. Τα ακροδεξιά μορφώματα χρησιμοποιούν εθνικολαϊκιστική ρητορική, ζητώντας στροφή στην εθνική πολιτική. Ταυτόχρονα βαφτίζουν σαν υπαίτιους για την ακραία φτωχοποίηση και την ανέχεια μεγάλων κομματιών του κοινωνικού συνόλου, όσους/ες βρίσκονται εκτός εθνικού κορμού φύσει (μετανάστ(ρι)ες, πρόσφυγες) ή θέσει (ανατρεπτικά - ανταγωνιστικά κινήματα), γεγονός που αποτυπώνεται και με τη μαζική και δυναμική παρουσία στο δρόμο με τη μορφή διαδηλώσεων. Η εκλογή του φασίστα Μπολσονάρο με μεγάλη πλειοψηφία στη Βραζιλία και η αντιμεταναστευτική πολιτική που εφαρμόζεται από τις ΗΠΑ, με την προσπάθεια κατασκευής νέου τείχους στα σύνορα ΗΠΑ-Μεξικού και η ταυτόχρονη κήρυξη των μεταναστ(ρι)ών που επιχειρούν να εισέλθουν στις ΗΠΑ ως του μεγαλύτερου κινδύνου για την εγχώρια οικονομία, τάξη και ασφάλεια, αποτελούν

παραδείγματα που δείχνουν προς αυτή την κατεύθυνση. Στην Ευρώπη, σε χώρες όπως η Πολωνία, Ιταλία, Αυστρία, Ουγγαρία, Δανία, Σλοβακία, Ουκρανία και Φινλανδία, τα ακροδεξιά κόμματα είτε στηρίζουν τις κυβερνήσεις των χωρών τους είτε συμμετέχουν σε κυβερνητικούς συνασπισμούς, ενώ σε άλλες χώρες όπως η Γαλλία, κατέχουν θέση αντιπολίτευσης. Σε ευρωπαϊκό επίπεδο μπορούμε να θυμηθούμε το «καλωσόρισμα» που επιφύλασσε το κράτος της Δανίας στους πρόσφυγες, προχωρώντας στην κατάσχεση των «πολύτιμων αντικειμένων» που έφεραν μαζί τους για τη δήθεν χρηματοδότηση των δομών φιλοξενίας τους. Μια πρακτική που φαίνεται ότι ανέσυρε από τη ναζιστική Γερμανία και τη δήμευση της περιουσίας των Εβραίων. Παράλληλα με τα αντιμεταναστευτικά μέτρα στην ευρωπαϊκή ήπειρο συντελείται η προσπάθεια εξάλειψης του εσωτερικού εχθρού (ποινικοποίηση ριζοσπαστικού λόγου και δράσης, καταστολή απεργιών, συλλήψεις αγωνιστ(ρι)ών, η θωράκιση-ισχυροποίηση των κρατών σε σχέση με τις γεωπολιτικές αλλαγές, το γκρέμισμα των τελευταίων υπολειμμάτων του κοινωνικού κράτους, με την εφαρμογή ακραίων νεοφιλελεύθερων πολιτικών, καθώς και προώθηση του οικονομικού προστατευτισμού.

ΕΠΙΒΙΩΝΟΝΤΑΣ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ ΦΡΟΥΡΙΟ

Το αποτέλεσμα των πολεμικών συρράξεων είναι οι χιλιάδες νεκροί και οι εκτοπισμένοι. Το ξέσπασμα της «προσφυγικής κρίσης» ήταν το άμεσο αποτέλεσμα των πολέμων στη Συρία, στην Υεμένη, στη Λιβύη καθώς και η ανάληψη της εξουσίας από στρατιωτικά και αντιδραστικά καθεστώτα που ακολούθησε σε πολλές αραβικές χώρες (π.χ. Αίγυπτος) την ήττα της «Αραβικής Άνοιξης». Μια κρίση που αποτελεί συγχρόνως προϊόν εκμετάλλευσης και διαπραγματευτικό χαρτί για διάφορα κράτη.

Η ΕΕ αποβλέπει σε φθινό εργατικό δυναμικό, ενώ ταυτόχρονα χρησιμοποιεί τις μεταναστευτικές ροές ως πρόσχημα για την όξυνση της καταστολής και την περαιτέρω στρατιωτικοποίηση των ευρωπαϊκών μητροπόλεων. Έτσι λοιπόν η διαχείριση των μεταναστριών(-ων) αποτελεί μόνιμο ζήτημα τόσο για το ελληνικό κράτος όσο και για τα υπόλοιπα κράτη-σύνορα της ΕΕ που για να εμποδίσουν την είσοδό τους χρησιμοποιούν κάθε κατασταλτικό μέσο (φράχτης στον Έβρο, χερσαίες-θαλάσσιες περιπολίες της frontex, χρήση drones, θερμικών ραντάρ και καμερών). Με τη σειρά του, το τούρκικο κράτος διαχειρίζεται τους μετανάστες σαν διαπραγματευτικό χαρτί για την επίτευξη οικονομικών συμφωνιών με την ΕΕ, φυλακίζοντας τους, λειτουργώντας σαν στρόφιγγα προς τον ελλαδικό και ευρωπαϊκό χώρο. Μια στρόφιγγα, τη ροή της οποίας αυξομειώνει ανάλογα με την πίεση που θέλει το ίδιο να ασκήσει. Χαρακτηριστική είναι η επίτευξη της συμφωνίας μεταξύ του τούρκικου κράτους με την ΕΕ έναντι 2 δις ευρώ, η οποία επισφραγίστηκε με τις περιπολίες της frontex και των πλοίων της δύναμης του NATO στα ελληνοτουρκικά θαλάσσια σύνορα, καθώς και με την ταυτόχρονη αναβάθμιση, τόσο εξοπλιστικά όσο και επιχειρησιακά, του ελληνικού λιμενικού σώματος.

Από την πλευρά της η Ελλάδα υπήρξε χώρα προορισμού, κυρίως για προλετάριους από το πρώην ανατολικό μπλοκ στις αρχές των 90ς, και αργότερα πύλη εισόδου για την υπόλοιπη Ευρώπη, λόγω των πολέμων σε Ιράκ, Αφγανιστάν, Συρία. Μπορεί οι χώρες προέλευσης να ήταν διαφορετικές, όχι όμως και οι πρακτικές. Η είσοδος των μεταναστ(ρι)ών και των προσφύγων στην ευρωπαϊκή ήπειρο πραγματοποιείται πληρώνοντας αδρά τους διακινητές και αντιμετωπίζοντας την καταστολή και στις δύο πλευρές των συνόρων. Η παραμονή τους στη συνέχεια σε κάποιο από τα κράτη μέλη,

τους φέρνει συνεχώς αντιμέτωπους με το σύνολο του κρατικού/παρακρατικού μηχανισμού. Όσοι/ες από αυτούς βρίσκονται στο κέντρο των πόλεων είναι διαρκώς αντιμέτωποι με την καταστολή, τα πογκρόμ και τις επιχειρήσεις «σκούπα» των μπάτσων (π.χ. Ξένιος Ζεύς). Εργασιακή εκμετάλλευση, ανασφάλιστη και (πολλές φορές) απλήρωτη εργασία, υπό το φόβο μιας πιθανής απέλασης ή σύλληψης, σε περίπτωση που ο/η μετανάστης-τρια αντισταθεί.

Την τελευταία τετραετία η αριστερή (δια)κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ προσπαθεί να παρουσιάσει ένα διαφορετικό «ανθρωπιστικό» προσωπείο διαχείρισης της μεταναστευτικής κρίσης. Διαφορετικό στα λόγια, γιατί στην πράξη τα στρατόπεδα συγκέντρωσης, όχι απλώς δεν έχουν κλείσει, αλλά αποτελούν μόνιμη συνθήκη από άκρη σε άκρη της χώρας. Μια συνθήκη κατά την οποία οι μετανάστες ζουν μέσα σε σκηνές, με τα καιρικά φαινόμενα να επιβαρύνουν την κατάσταση σε όλη τη διάρκεια του χρόνου, τρέφονται με το μουχλιασμένο φαγητό των εταιρειών catering, αναμένοντας μια διαδικασία ασύλου, χωρίς κανείς να τους ενημερώνει για κάποια πιθανή έκβαση των αιτημάτων τους.

Σημαντικό ρόλο στο ζήτημα παίζουν και οι ΜΚΟ, που μαζί με τον στρατό και την αστυνομία, αποτελούν τους βασικότερους διαχειριστές του μεταναστευτικού. Οι ΜΚΟ έχουν αποστολή την «ομαλή» λειτουργία των στρατοπέδων συγκέντρωσης. Αυτό σημαίνει ότι ασχολούνται με όλο το φάσμα της καθημερινής ζωής των μεταναστ(ρι)ών, από τις βασικές ανάγκες μέχρι και την διαδικασία ασύλου έχοντας αρκετές φορές το ρόλο του διαμεσολαβητή μεταξύ αυτών και του κράτους, καθώς και ρόλο «ειρηνοποιού», όταν η κατάσταση «ξεφεύγει». Τα στρατόπεδα συγκέντρωσης πέρα από τον διακριτό ρόλο τους στο μεταναστευτικό αποτελούν και κέντρα οικονομικής δραστηριότητας, τόσο άμεσα όσο και έμμεσα. Από τους προμηθευτές που κλείνουν χρυσά συμβόλαια με το κράτος και θησαυρίζουν εις βάρος τους, τσιφλικάδες και εργολάβους που έχουν μια δεξαμενή πάμφθηγου εργατικού δυναμικού, μέχρι και τους ντόπιους ξενοδόχους και μαγαζάτορες που χρεώνουν απελπισμένους μετανάστες 5 και 10 ευρώ για να κάνουν μπάνιο με παγωμένο νερό ή για να χρησιμοποιήσουν το wifi, φαίνεται ότι όλοι έχουν να κερδίσουν κάτι. Όλοι εκτός από τους ίδιους τους μετανάστες.

ΔΥΟ ΑΛΛΗΛΟΣΥΜΠΛΗΡΟΥΜΕΝΕΣ ΕΚΔΟΧΕΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΙΒΟΛΗ ΣΤΗΝ ΠΕΡΙΟΧΗ ΤΩΝ ΒΑΛΚΑΝΙΩΝ

Αρχές της δεκαετίας του '90, μετά την πτώση του ανατολικού μπλοκ, ξεκινά το «ξήλωμα» της Γιουγκοσλαβικής ομοσπονδίας. Τις διαλυτικές τάσεις που είχε υποδαυλίσει το καθεστώς του Μιλόσεβιτς εκμεταλλεύονται η Σλοβενία πρώτη και στη συνέχεια η Μακεδονία το 1991, με την ανακήρυξη της ανεξαρτησίας τους. Ενώ οι πολεμικές μηχανές παίρνουν φωτιά με το ξέσπασμα του εμφυλίου, το ελληνικό κράτος αντιλαμβάνεται την ευκαιρία που του παρουσιάζεται, την πρώτη έπειτα από τους βαλκανικούς πολέμους, για μεγέθυνση οικονομική και επέκταση γεωγραφική. Το δέλεαρ είναι μεγάλο ώστε να παραμείνει θεατής με αποτέλεσμα το ενδιαφέρον να διογκώνεται και να φτάνει στην ενεργό συμμετοχή με κάθε τρόπο.

Ο στόχος της εποχής είναι ο διαμελισμός της Μακεδονίας, το σύνθημα «κοινά σύνορα με τη Σερβία» συνοψίζει τις βλέψεις του ελληνικού κράτους και κεφαλαίου. Έτσι ξεκινά την οικονομική και διπλωματική υπονόμηση, χτίζοντας συμμαχίες (ιδίως με τη Σερβία) που θα βοηθήσουν σε όσο το δυνατόν καλύτερο «πλασάρισμα», μετά τις ανακατατάξεις που θα προκύψουν με το πέρας του Γιουγκοσλαβικού εμφυλίου. Για να πετύχει το σκοπό του στέλνει διαρκώς οικονομική βοήθεια, φάρμακα, τρόφιμα και όπλα, σπάζοντας το εμπάργκο που έχει επιβληθεί στη Σερβία. Ταυτόχρονα το μεγαλύτερο μέρος της ελληνικής κοινωνίας και η πλειοψηφία του πολιτικού κόσμου τάσσονται κατά της χρήσης του ονόματος «Δημοκρατία της Μακεδονίας» από το νεοσύστατο κράτος, αποτελώντας τον εθνικό κορμό που κατά χιλιάδες συρρέει στα συλλαλητήρια του '92. Ο παρακρατικός εσμός της εποχής - βγάζοντας τα προς το ζην ως μισθοφόρος φονιάς, με τις «ευλογίες» μεγάλου μέρους της ελληνικής κοινωνίας - συμμετέχει στο πλευρό των Σέρβων στο μακελειό της Βοσνίας. Υπό τις οδηγίες των σφαγέων Μλάντιτς (αρχηγός στρατού Σερβοβόσνιων) και Κάρατζιτς (πρόεδρος της της Βοσνίας), σχηματίζει την «ελληνική εθελοντική φρουρά» η οποία παίρνει μέρος μεταξύ άλλων και στη γενοκτονία της Σρεμπρένιτσα το καλοκαίρι του 1995. Αξίζει να αναφερθεί, ότι λίγο καιρό πριν τη δημιουργία ενός τέτοιου σώματος είχε προτείνει ο αριστερός πατριώτης Μανώλης Γλέζος.

Με το τέλος του εμφυλίου στην Γιουγκοσλαβία οι ελληνικές βλέψεις για στρατιωτική εισβολή και διαμοιρασμό της Μακεδονίας από κοινού με τη Σερβία (σχέδιο έμπνευσης του ΥΠΕΞ Αντ. Σαμαρά της κυβέρνησης Μητσοτάκη και των στρατιωτικών επιτελείων της εποχής) φαίνεται να μην καρποφορούν, καθώς υπάρχουν και άλλοι ενδιαφερόμενοι, και σαφώς πιο ισχυροί παίχτες για την περιοχή. Αντιθέτως, η οικονομική διείσδυση του ελληνικού κεφαλαίου στη βαλκανική ενδοχώρα (όπως την χαρακτηρίζουν τα think tank της εποχής) παίρνει σάρκα και οστά. Έτσι το ελληνικό κράτος και κεφάλαιο, παράλληλα με το ξεζούμισμα των προλετάρων μεταναστών από τα Βαλκάνια και την Ανατολική Ευρώπη εντός συνόρων, πραγματοποιεί μια οικονομική λεηλασία νεοαποικιοκρατικού χαρακτήρα, την οποία συνεχίζει μέχρι και σήμερα. Τράπεζες, σουπερμάρκετ, τηλεπικοινωνίες, ορυχεία, μίντια, καύσιμα, βιομηχανίες και βιοτεχνίες παντός είδους, περνούν στα χέρια του ελληνικού κεφαλαίου, το οποίο διογκώνεται μετατρέποντας παράλληλα τον ελληνικό κοινωνικό σχηματισμό σε αυτόν που έγινε γνωστός με τον όρο «Αμερική των Βαλκανίων». Τα λόγια του Υπ. Οικονομικών της κυβέρνησης ΠΑΣΟΚ Γ. Παπαντωνίου είναι ξεκάθαρα: «*Τα Βαλκάνια μπορούν να αποτελέσουν μια ευρύτερη οικονομική ενδοχώρα της Ελλάδας και να δώσουν μια σημαντική ώθηση στην οικονομία*». Από τότε και έως σήμερα η ελληνική εξωτερική πολιτική

(ανεξαρτήτως κομματικής απόχρωσης) συνεχίζει τις προσπάθειες υπονόμησης της υπόστασης του μακεδονικού κράτους, ενώ δε χάνει ευκαιρία να υποδαυλίζει και να εκμεταλλεύεται τις διενέξεις στην περιοχή. Ενδεικτικά μπορούμε να αναφέρουμε τη διαρκή άρνηση της συνταγματικής ονομασίας της Μακεδονίας, τη χρήση βέτο στη σύνοδο του ΝΑΤΟ στο Βουκουρέστι το 2008, τη θέση που πήρε η Ελλάδα στις ένοπλες συγκρούσεις το 1999 και το 2015 μεταξύ Μακεδόνων και u.c.k, όπως και τους πανηγυρισμούς που ακολούθησαν τη διάλυση του κοινοβουλίου της Μακεδονίας το 2016 (μετά από ταραχές εντός αυτού) και την ανάλογη κρίση που προκλήθηκε.

Στις μέρες μας, επιχειρείται η χάραξη και η εκμετάλλευση των ΑΟΖ (Αποκλειστικών Οικονομικών Ζωνών) στην περιοχή του Ιονίου στα σύνορα Ελλάδας, Αλβανίας και Ιταλίας. Σε μια περιοχή που το ελληνικό κράτος προσπαθεί να αποκτήσει όσο το δυνατόν μεγαλύτερο «ενεργειακό οικόπεδο», για να πετύχει το σκοπό του, έναντι των υπολοίπων κρατών - ανταγωνιστών, εκμεταλλεύεται κάθε αναταραχή που προκύπτει στα ελληνοαλβανικά σύνορα για να ενισχύσει την εθνική πολιτική του. Έτσι βλέπουμε να επαναφέρεται στην επικαιρότητα μέσω των ΜΜΕ το θέμα της ελληνικής μειονότητας στη νότια αλβανία με το ιδιοκτησιακό στη Χειμάρρα, καθώς και να προβάλλεται ως ήρωας ο φασίστας Κατσίφας, ο οποίος σκοτώθηκε από την αλβανική αστυνομία.

...Όλα αυτά τα στιγμιότυπα των τελευταίων τριών δεκαετιών δεν αποτελούν παρά αντανάκλασεις των ελληνικών επιδιώξεων επιβολής στην περιοχή των Βαλκανίων.

ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΕΧΕΙ ΣΥΝΕΧΕΙΑ, ΤΟ ΙΔΙΟ ΚΑΙ Η ΕΘΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΟΥ

Η διατήρηση της «εθνικής κυριαρχίας» αποτελούσε βασικό πρόταγμα στην πολιτική ατζέντα κάθε κυβέρνησης, δεξιάς ή αριστερής. Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ από την πρώτη στιγμή, όχι απλώς συνέχισε το «έργο» των προηγούμενων, με ομολογουμένως μεγάλη επιτυχία, μα προχώρησε ένα βήμα παραπάνω. Το χρόνιο «πρόβλημα» του ονοματολογικού φαίνεται να λύνεται με μία πρόταση ταυτόσημη με αυτήν της υπουργού εξωτερικών Ντ. Μπακογιάννη, από την περίοδο διακυβέρνησης Καραμανλή, αποδεικνύοντας τη διακομματικότητα των εθνικών σκοπών. «Αναθεωρείτε το σύνταγμά σας καταπώς μας βολεύει για να συναινέσουμε στην είσοδό σας στο ΝΑΤΟ και στην Ε.Ε. Διαγράψετε αλυτρωτικές τάσεις και εμείς αναγνωρίζουμε τη σύνθετη ονομασία. Βγαίνετε από την κατηγορία του failed state και εμείς συνεχίζουμε την οικονομική λεηλασία σας εξευρωπαϊσμένα». Δηλαδή, λύση με τον απαραίτητο εκβιασμό που έχει ξεκάθαρο αποικιακό χαρακτήρα, όπως άλλωστε αντιμετωπίζει το ελληνικό κράτος και κεφάλαιο τη γείτονα χώρα από την ανακήρυξη της ανεξαρτησίας της. Η Μακεδονία θα παραμείνει ζωτικός χώρος, πρόσφορος για άγρια καπιταλιστική εκμετάλλευση.

Όλα τα παραπάνω καθιστούν το ελληνικό κράτος, κομβικό ρυθμιστή στις εξελίξεις για το Μακεδονικό. Ένα ζήτημα που δεν είναι τίποτα άλλο παρά ξεκαθάρισμα πολιτικοοικονομικών συμφερόντων μεταξύ κρατών και οικονομικών ελίτ. Τα κέρδη από την ένταξη της Μακεδονίας στην ΕΕ και το ΝΑΤΟ είναι πολλαπλά. Αφενός η ΕΕ και το ΝΑΤΟ θα ισχυροποιηθούν στρατηγικά απέναντι στον άξονα συμφερόντων της Ρωσίας και ταυτόχρονα η Ελλάδα μπορεί να στρέψει την προσοχή της στην «τουρκική προκλητικότητα». Αφετέρου το ελληνικό κεφάλαιο θα ενισχύσει την ήδη ισχυρή παρουσία του στην περιοχή, (ΤΙΤΑΝ, Άκτωρ, Lamda Development, Ελπε, ΑΒ, sm Βερόπουλος, Jumbo, ΟΕ Μυτιλιναίος, Eurobank, Goody's, Alpha Bank, Τράπεζα Πειραιώς, Εθνική Τράπεζα κλπ.). Άλλωστε είναι ευρέως γνωστό πως αποτελεί τον κυριότερο ξένο επενδυτή στη γείτονα χώρα με επενδύσεις που αγγίζουν το 1,5 δις. Παράλληλα, η Ελλάδα συνιστά εμπορικό κόμβο στη Ν.Α Μεσόγειο και έχοντας σαν σημείο αναφοράς το λιμάνι του Πειραιά, το οποίο βρίσκεται υπό συνεχή στρατηγική αναβάθμιση, πολυεθνικές όπως η κινεζική cosco, μεταφέρουν εμπορεύματα από και προς την υπόλοιπη Ευρώπη, ενώ ταυτόχρονα χρησιμοποιούν μέρη όπως το Θριάσιο σαν κέντρο logistics για τα προϊόντα τους. Σημαντικό ρόλο στη μεταβίβαση των εμπορευμάτων διαδραματίζει και η σιδηροδρομική γραμμή Πειραιάς – Θεσσαλονίκη με τελικό προορισμό τις χώρες των Βαλκανίων και της δυτικής Ευρώπης.

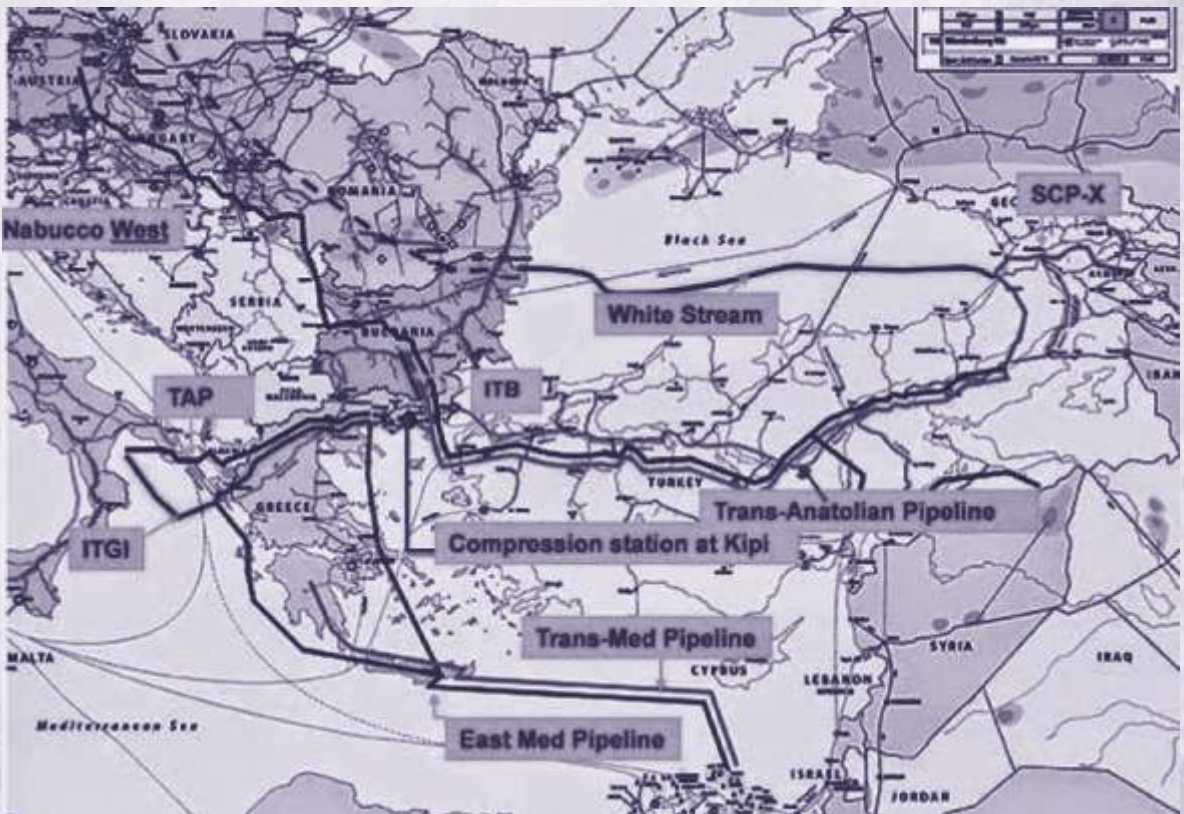
Η επικρατούσα ρητορική παρουσιάζει την Ελλάδα σαν έρμαιο των μεγάλων δυνάμεων και μόνιμο θύμα της «τουρκικής προκλητικότητας» στο Αιγαίο. Αντιθέτως, με τις συμφωνίες που έχει υπογράψει με τα κράτη του Ισραήλ, της Κύπρου και της Αιγύπτου για την εκμετάλλευση των ΑΟΖ αποβλέπει στο να αποκτήσει όσο το δυνατόν καλύτερη θέση στην περιοχή εις βάρος της Τουρκίας. Οι ΗΠΑ, παρά τη φαινομενική αποχώρηση του μεγαλύτερου μέρους των δυνάμεων τους από το Συριακό μέτωπο (τα στρατεύματα απλά μεταφέρθηκαν σε βάσεις του «κατεχόμενου» Ιράκ κοντά στα σύνορα με τη Συρία) παραμένουν ενεργές στην περιοχή, θέλοντας να επιτελέσουν το ρόλο της εγγυήτριας δύναμης, καθώς και να προασπίσουν τα συμφέροντα τους, προστατεύοντας εταιρείες (αμερικανική

Εκchon Mobil, γαλλική total, ιταλική Eni), που έχουν αναλάβει την έρευνα για εξόρυξη φυσικού αερίου στην περιοχή ΝΑ της Κύπρου. Ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα για την επίτευξη του σκοπού αυτού, ήταν η επιστράτευση του αεροπλανοφόρου Iwo Jima με δύναμη 2500 πεζοναυτών για να «επιτηρεί» στα νερά της περιοχής. Μια κίνηση που δεν θα μπορούσε να γίνει εύκολα αν δεν υπήρχαν οι βάσεις του ΝΑΤΟ και των ΗΠΑ, η παρουσία των οποίων στο ελληνικό έδαφος και η συνεχής χρήση τους, δείχνουν την γεωπολιτική αναβάθμιση της Ελλάδας σαν στρατηγικό συνεργάτη τους στην περιοχή. Πέρα από τις ήδη υπάρχουσες που συνεχώς εξοπλίζονται και αναβαθμίζονται υπάρχει αυξημένο ενδιαφέρον και για χρήση περισσότερων εγκαταστάσεων όπως το Άκτιο (επιχειρούν ιπτάμενα νατοϊκά ραντάρ και drones), την Ανδραβίδα (με χρήση του στρατιωτικού αεροδρομίου από αμερικάνικα μαχητικά), την Καλαμάτα (όπου αναμένεται να λειτουργήσει το πολυεθνικό κέντρο εκπαίδευσης), το Βόλο (μεταστάθμευση επιθετικών ελικοπτέρων), το λιμάνι της Αλεξανδρούπολης (αναμένεται χρήση ως βάση ελικοπτέρων), τον Άραξο (προετοιμάζεται για την αποθήκευση πυρηνικών όπλων) και την Κάρπαθο (συζητείται η δημιουργία αεροπορικής βάσης για τα μαχητικά F-22, καθώς και η πυραυλική προστασία τους με συστοιχίες patriot). Επιχειρησιακά, οι βάσεις καλύπτουν τόσο την περιοχή της Μέσης Ανατολής και της Βόρειας Αφρικής όσο και όποια άλλη τοποθεσία εντός εμβέλειας έχει στρατηγικό ενδιαφέρον (π.χ. Μαύρη Θάλασσα). Πιο συγκεκριμένα η βάση της Σούδας, όντας η μόνη επίσημη αμερικανική βάση, χρησιμοποιείται από το Ναυτικό (δυνατότητα φιλοξενίας αεροπλανοφόρου), την Αεροπορία (μεταγωγές και μαχητικά αεροσκάφη) καθώς και τις Ειδικές Δυνάμεις των Ηνωμένων Πολιτειών. Έχει άλλωστε αποτελέσει σημείο ανεφοδιασμού για πληθώρα πολεμικών επιχειρήσεων (Αφγανιστάν, Ιράκ, Λιβύη, Συρία). Πέρα από τη στρατιωτική χρήση της βάσης, η πόλη των Χανίων προσφέρεται για τη διασκέδαση των στρατιωτών πριν τη «στρατιωτική θητεία» τους σε εμπόλεμες ζώνες και μετά για την «ομαλή ένταξη» τους στο κοινωνικό σύνολο πριν επιστρέψουν στις χώρες προέλευσης τους. Τα ντόπια αφεντικά βέβαια (μεγάλα ή μικρά), είναι αυτά που πλουτίζουν από αυτή τη συνθήκη, όντας πάντα πρόθυμοι να καλωσορίσουν και να προσφέρουν τις «υπηρεσίες» τους. Έτσι ολόκληρη η πόλη έχει γεμίσει με μαγαζιά που απευθύνονται σε Νατοϊκούς στρατιώτες.

Η «ειρήνη, η ασφάλεια και η σταθερότητα» στα Βαλκάνια για την οποία μιλά η κυβέρνηση δεν είναι τίποτα παραπάνω παρά προετοιμασία για πόλεμο στην ανατολική Μεσόγειο και τη Μέση Ανατολή. Οι χειρισμοί της εξωτερικής πολιτικής του ΣΥΡΙΖΑ και των συνεταίρων του των ΑΝΕΛ (μέχρι πρότινος), δεν είναι παρά η αποτύπωση των διαχρονικών ιμπεριαλιστικών ορέξεων του ελληνικού κράτους. Είναι η βούληση για ισχύ, ανέλιξη και κυριαρχία με όποιο μέσο θεωρείται απαραίτητο και η ικανοποίηση του ντόπιου και ξένου κεφαλαίου. Μια βούληση η οποία επιβεβαιώνεται και με την διατήρηση της έντασης στις διμερείς σχέσεις με την Τουρκία. Από τις υπέρογκες δαπάνες των εξοπλιστικών προγραμμάτων, τις συνεχείς στρατιωτικές ασκήσεις, μέχρι τα πολεμοχαρή ρεπορτάζ που παρουσίαζαν τους δύο συλληφθέντες ΕΠΟΠ στον Έβρο ως αιχμαλώτους πολέμου και το διπλωματικό παιχνίδι γύρω από τους 8 τούρκους στρατιωτικούς που αυτομόλησαν στην Ελλάδα μετά την απόπειρα πραξικοπήματος, η συντήρηση του πολεμικού κλίματος ανανεώνεται σε κάθε ευκαιρία. Στο ίδιο πλαίσιο καθόλου τυχαία δεν μπορεί να χαρακτηριστεί και η υπουργοποίηση του πρώην αρχηγού ΓΕΕΘΑ ναυάρχου Αποστολάκη (με θητεία στα ΟΥΚ) στο υπουργείο εθνικής άμυνας. Μια κίνηση με την οποία ο ΣΥΡΙΖΑ σαφώς και κρυφοκοιτάζει προς το ευρύτερο πατριωτικό ακροατήριο (και ενόψει εκλογών) καθώς όπως δήλωσε ο πρωθυπουργός Αλέξης Τσίπρας: «είναι και ένα μήνυμα στο εξωτερικό, ότι ανεξάρτητα από τις διαφορές που μπορεί να έχουμε στο εσωτερικό μας, σε ό,τι αφορά στην υπεράσπιση των κυριαρχικών μας δικαιωμάτων, όλοι οι Έλληνες θα είμαστε ενωμένοι και θα μας βρουν ενωμένους όποια στιγμή θελήσουν να επιχειρήσουν οτιδήποτε που θα αμφισβητήσει την κυριαρχία μας».

ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΕΥΜΑΡΕΙΑΣ ΚΑΙ Η ΑΠΑΡΧΗ ΦΑΙΝΟΜΕΝΩΝ ΡΑΤΣΙΣΜΟΥ, ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΥ ΕΚΦΑΣΙΣΜΟΥ ΔΙΑΝΘΙΣΜΕΝΑ ΜΕ ΕΘΝΙΚΗ ΥΠΕΡΗΦΑΝΕΙΑ.

Στις αρχές της δεκαετίας του '90 και σε όσα γεννιούνται τότε θα πρέπει να αναζητηθούν οι αιτίες των όσων βιώνουμε κοινωνικά και εν μέρει πολιτικά σήμερα. Η οικονομική ανάπτυξη της Ελλάδας και η ταξική άνοδος μεγάλων στρωμάτων του πληθυσμού οφείλεται στην άγρια εκμετάλλευση των μετανασ(ρι)ών (με χαρακτηριστικά πρωταρχικής συσσώρευσης), στη λεηλασία της Βαλκανικής ενδοχώρας και στα πακέτα στήριξης της ευρωπαϊκής ένωσης. Η απενοχοποίηση του πλουτισμού με κάθε μέσο και η ανάδυση του ατόμου ως η κυρίαρχη κοινωνική φιγούρα, που είναι απαλλαγμένη από ταξικές ανησυχίες, πάνε χέρι χέρι και εγκαθιδρύονται ως συνθήκη. Ο μετανάστης στο γιαπί, στο χωράφι και στις βιοτεχνίες, η μετανάστρια που καθαρίζει σκάλες, φροντίζει ηλικιωμένους και «ικανοποιεί» σεξουαλικές ορέξεις, είναι η πραγματικότητα της περιόδου μαζί με τις επιδοτήσεις, τον ασύδοτο δανεισμό απ' τις τράπεζες και τη φρενίτιδα του ζεστού και εύκολου χρήματος που μπορεί κανείς να αποκομίσει από τις συναλλαγές στο χρηματιστήριο. Η Ελλάδα «ψυροκόσταινα» μοιάζει μια εικόνα από το παρελθόν, μιας και πλέον πνέει ούριος άνεμος για το κράτος και το κεφάλαιο, στο εσωτερικό και στο εξωτερικό. Όλος ο κρατικός μηχανισμός, τα κόμματα, τα συνδικάτα μαζί με τη συντριπτική πλειοψηφία της ελληνικής κοινωνίας διατράνωσαν την ενότητα που σφυρηλατούνταν ενάντια «στους σκοπιανούς που εποφθαλιμούσαν το όνομα της γης του μεγάλου Αλεξάνδρου». Μεγαλύτερη απόδειξη γι' αυτό, αποτελούν τα συλλαλητήρια για τη Μακεδονία το 1992.

Κάπως έτσι οι περισσότεροι υπήκοοι της «αναγεννώμενης» Ελλάδας ακολουθούν το ρυθμό, στο μέτρο που τους αναλογεί, δρέποντας τους καρπούς απ' άκρη σε άκρη της χώρας. Ο ρατσισμός αρχίζει να καλπάζει ταυτόχρονα με τη στοχοποίηση των μεταναστών, που αποτελούν πια μεγάλο μέρος του εργατικού δυναμικού, ως de facto εγκληματικών στοιχείων. Τα κέρδη και τα πάσης φύσεως οφέλη απαιτούν πειθάρχηση, απομόνωση και δαιμονοποίηση των μεταναστών εργατών με αποτέλεσμα η προπαγάνδα κράτους και μίντια να δείχνει τον Αλβανό μετανάστη ως το απόλυτο κακό που φθονεί και ζηλεύει τον έλληνα, ερχόμενος στη χώρα για να κλέψει και να σκοτώσει. Η εποχή διαθέτει πολλά ευήκοα ώτα και η συναίνεση που απαιτείται, είναι δυστυχώς δεδομένη. Από τα σύνορα μέχρι και τα κέντρα των πόλεων, οι μπάτσοι χέρι χέρι με νοικοκυραίους, πατριώτες, μικροαστούς ιδιοκτήτες και βλαχοτσιφλικάδες της ελληνικής υπαίθρου «υποδέχονται» τους μετανάστες - τους κυνηγούν, τους ξυλοφορτώνουν, τους δολοφονούν. Είναι η εποχή που η αστυνομία ξεκινά να συνεργάζεται με τον πολίτη με αποτέλεσμα την εγκαθίδρυση ενός πρωτοφανούς αισθήματος εμπιστοσύνης σε αυτήν, πρωτόγνωρο για τα μέχρι τότε ελληνικά δεδομένα. Είναι η εποχή που το αίτημα για ασφάλεια καλλιεργείται από τα Μ.Μ.Ε και υιοθετείται από τα κάτω, είναι η εποχή των πρώιμων μορφών «κανιβαλικής» οργάνωσης των μικροαστών ιδιοκτητών. Ο «σύλλογος ελλήνων ληστευθέντων» που αγωνιζόταν για το «δίκιο» του στα τηλεοπτικά παράθυρα το 1998 είναι σαφώς πρόδρομος των επιτροπών κατοίκων της επόμενης δεκαετίας (πχ Άγιος Παντελεήμονας) που οργανώθηκαν για να υπερασπιστούν τα συμφέροντά τους.

Έτσι τον Απρίλη του 1994 η Μ.Α.Β.Η. (Μέτωπο Απελευθέρωσης Βορείου Ηπείρου) μια παρακρατική οργάνωση, γέννημα θρέμμα των μυστικών υπηρεσιών του ελληνικού κράτους επιτέθηκε σε συνοριακό αλβανικό φυλάκιο σκοτώνοντας 2, τραυματίζοντας 3 στρατιώτες και παίρνοντας τον οπλισμό που υπήρχε εκεί. Η ανάληψη ευθύνης που ακολούθησε έκανε μάλιστα λόγο

για την έναρξη του αγώνα για την απελευθέρωση της Βορείου Ηπείρου. Ήταν δε τέτοια η κοινωνική απαξίωση για τους Αλβανούς εντός της ελληνικής επικράτειας (μια συνθήκη που καλλιεργήθηκε επίμονα από τα πάνω και βρήκε τελικά ανταπόκριση), που οι επίσημες καταγγελίες περί αλβανικής προβοκάτσιας έπιασαν τόπο. Κρίσιμη λεπτομέρεια – οι δράστες κάποια στιγμή συνελήφθησαν και αθώωθηκαν, η ταυτότητά τους ήταν φυσικά ελληνική ενώ το ποιόν τους δεν άφηνε αμφιβολία για τα φρονήματά τους.

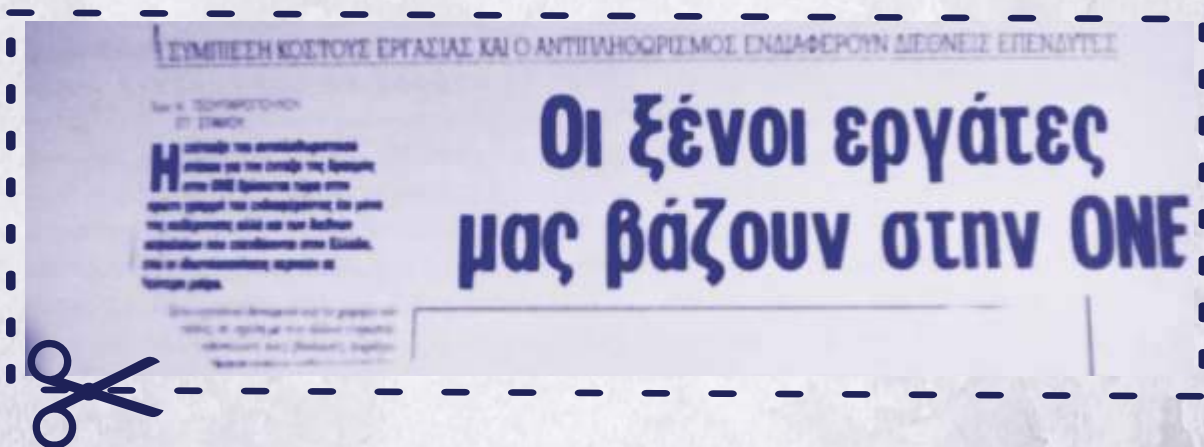
Είναι η εποχή που τα πρώτα τάγματα της χρυσής αυγής με μπροστάρη τον Περίανδρο, προσπαθούν να εκμεταλλευτούν το κλίμα πραγματοποιώντας επιθέσεις σε μετανάστες, σε πολιτικούς αντιπάλους, σε καταλήψεις κλπ. Μέσα σε αυτό το κλίμα, ο φασίστας Π. Καζάκος, που σχετιζόταν με την Χ.Α., κυκλοφορεί για τρεις μέρες στο κέντρο της Αθήνας, πυροβολώντας ανενόχλητος όποιον μετανάστη συναντήσει μπροστά του. Το αποτέλεσμα ήταν 2 νεκροί και επτά σοβαρά τραυματίες διότι ο ίδιος θεώρησε τις πράξεις του «εθνικό καθήκον ...γιατί το κακό είχε παραγίνει με αυτούς...» (κατά δήλωσή του στο δικαστήριο). Κατά τη διάρκεια των επιθέσεων φώναζε πως είναι χριστιανός ορθόδοξος, και στο εδώλιο δήλωσε αμετανόητος και ψυχοπαθής. Είναι η εποχή, που μπορεί κανείς να εκμεταλλευθεί στο έπακρο την εργασία του παρανομοποιημένου μετανάστη, να μην τον πληρώσει και αν εκείνος/η

διαμαρτυρηθεί, απλώς να καλέσει την αστυνομία για τα περαιτέρω. Καρότο και μαστίγιο, πειθαρχία και καταστολή, ένα ξεροκόμματο στην καλύτερη των περιπτώσεων για ανταμοιβή. Έτσι χτίστηκε, μεταξύ άλλων, η «ισχυρή Ελλάδα». Με τα λόγια του Στ. Μάνου υπουργού οικονομικών της εποχής – «Είμαι ενθουσιασμένος με τους Αλβανούς. Πρόκειται φυσικά για παράνομη εργασία αλλά αυτό αποτελεί προϋπόθεση για να μπορούν να προσφέρουν την εργασία τους σε χαμηλή τιμή...»

Και όσο χτίζεται το ελληνικό οικονομικό «θαύμα» εντός και εκτός συνόρων, τόσο τονώνεται η εθνική υπερηφάνεια. Το ελληνικό κράτος μπαίνει στην Ο.Ν.Ε. και αναλαμβάνει τη διοργάνωση των ολυμπιακών αγώνων του 2004, μιας μεγαλοπρεπούς φέστας πνιγμένης στο αίμα ντόπιων και μεταναστών εργατών, με την οποία κορυφώθηκε η χρυσή δεκαπενταετία του greek dream. Μια περίοδος ξέφρενης «ανόδου» χωρίς αναστολές και κοινωνικές αντιστάσεις (με φωτεινές εξαιρέσεις τις μαθητικές κινητοποιήσεις και τις απεργίες διαρκείας των εκπαιδευτικών τη διετία 1997-98, τις αντιπολεμικές διαδηλώσεις του 2001-03, καθώς και την καμπάνια του α/α χώρου ενάντια στην ανάληψη προεδρίας της Ε.Ε. από το ελληνικό κράτος το πρώτο εξάμηνο του 2003) φτάνει στο ζενίθ. Ντοπαρισμένοι υπεραθλητές, ποδοσφαιριστές και μπασκετμπολίστες που κατακτούν τα αντίστοιχα ευρωπαϊκά πρωταθλήματα, ακόμα και η νίκη στην γιουροβίζιον, ανεβάζουν το εθνικό ντελίριο στα ύψη και βγάζουν στο δρόμο τους πατριώτες. Αντίστοιχα όταν η εθνική υπερηφάνεια τους τύχει να τσαλακωθεί, όπως συνέβη στις 4ης Σεπτεμβρίου του 2004 μετά την ήττα της Ελλάδας από την Αλβανία σε αγώνα ποδοσφαίρου, ξεχύνονται αφιονισμένοι οργανώνοντας πογκρόμ πανελλαδικής εμβέλειας με τουλάχιστον ένα νεκρό και 300 τραυματίες.

Όπως έχει πολύ εύστοχα ειπωθεί, εκείνη οι καιροί ήταν «μια εποχή στην κόλαση» για όσους βίωναν στο πετσί τους τα εθνικά κατορθώματα, για όσους έχτιζαν με το αίμα και τον ιδρώτα τους για να μπορούν κάποιοι να γεμίζουν τους τραπεζικούς λογαριασμούς τους. Μια εποχή δύσκολη και για τη μικρή μεν, ιδιαιτέρως επίμονη δε μειοψηφία του α/α χώρου, την πολιτική δύναμη που αντιστάθηκε με συνέπεια στον οικονομικό εκσυγχρονισμό, τις πολιτικές αναδιαρθρώσεις, τη διάχυτη ξενοφοβία και τον καλπάζοντα ρατσισμό.

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΧΡΟΝΩΝ ΤΗΣ ΑΦΘΟΝΙΑΣ ΚΑΙ Ο ΕΡΧΟΜΟΣ ΤΗΣ ΚΡΙΣΗΣ

Και επειδή όπως λένε όλα τα ωραία κάποτε τελειώνουν, έτσι και το οικονομικό «θαύμα» της Ελλάδας έμελλε να τσακιστεί, μαζί με τα όνειρα και τις προσδοκίες των χιλιάδων που παραμυθιάστηκαν απ' το εύκολο χρήμα και τη γρήγορη κοινωνική και ταξική ανέλιξη. Ήδη οι πρώτοι κλυδωνισμοί είχαν αρχίσει να παρουσιάζονται απ' το τέλος του 2004, όταν και αποκαλύφθηκε το βάθος του ελλείμματος και του χρέους που καλύπτονταν επί χρόνια με ψευδή δημοσιονομικά στοιχεία. Αυτό είχε ως αποτέλεσμα η χώρα να καταστεί υπό καθεστώς τριετούς δημοσιονομικής επιτήρησης απ' τους ευρωπαίους «εταίρους» για την περίοδο '04-'07. Δόθηκε έτσι η κατάλληλη ευκαιρία στην άρτι αφιχθείσα δεξιά κυβέρνηση Καραμανλή και την ντόπια οικονομική ελίτ να επιχειρήσουν να προωθήσουν μια σειρά αναδιαρθρωτικών μέτρων, σημαίνοντας το τέλος του εναπομείναντος «κοινωνικού κράτους» και το πέρασμα σε ένα πιο σκληρό νεοφιλελεύθερο μοντέλο. Ήταν η αρχή της άγριας επίθεσης που θα δέχονταν εφεξής τα μεσαία και κατώτερα κοινωνικά στρώματα, ξεκινώντας με το εκπαιδευτικό «αγκάθι», που εκκρεμούσε για χρόνια στην ατζέντα όλων των κυβερνήσεων, ως crash test για τα εργασιακά και το συνταξιοδοτικό που έπονταν. Ήταν όμως και η αρχή μιας σειράς αντιστάσεων και κοινωνικών εκρήξεων που θα σημάδευαν ανεξίτηλα την προηγούμενη δεκαετία. Απ' τις φοιτητικές καταλήψεις και τα πανεκπαιδευτικά συλλαλητήρια με τις εκτεταμένες συγκρούσεις, τις εξεγέρσεις σε όλες τις φυλακές της χώρας το Νοέμβριο του '07, μέχρι την κοινωνική εξέγερση του '08 και τις φωτιές που άναψε η δολοφονία του αναρχικού μαθητή Α. Γρηγορόπουλου από τον μπάτσο Κορκονέα. Η αναδιάρθρωση αρχικά προχωρούσε με αργούς ρυθμούς, η συνέχεια όμως θα αποδεικνυόταν σφοδρή.

Το 2007 ξεσπά η παγκόσμια οικονομική καπιταλιστική κρίση, η μεγαλύτερη μετά την ύφεση του 1929, ξεκινώντας από τις ΗΠΑ με αφορμή τα στεγαστικά δάνεια και επεκτεινόμενη γρήγορα στην Ευρώπη και τον υπόλοιπο κόσμο. Αναπόφευκτα οι συνέπειές της θα χτυπούσαν σύντομα και την Ελλάδα, η οποία παρουσιάστηκε ως μία από τις βασικότερες αιτίες κρίσης και αστάθειας της ευρωζώνης, με το έλλειμμα και το χρέος να εκτινάσσονται. Το 2010 οι κυβερνώντες απευθύνθηκαν για δανεισμό στα ευρωπαϊκά και διεθνή ταμεία, με συνέπεια την εφαρμογή μιας σειράς σκληρών μνημονιακών μέτρων υπό την επιτήρηση και αξιολόγηση διεθνών οργανισμών, τα οποία βέβαια ήταν έτσι κι αλλιώς στην ατζέντα του ντόπιου πολιτικού προσωπικού. Φυσικά, τα μέτρα αυτά έπληξαν κυρίως τα χαμηλότερα κοινωνικά στρώματα και όχι τις ανώτερες τάξεις και τα μεγάλα αφεντικά, που όντας προετοιμασμένοι από καιρό, μετέτρεψαν την κρίση σε ευκαιρία. Αποτέλεσμα ήταν το βάθεμα των ταξικών αντιθέσεων, η ακραία φτώχεια και η περαιτέρω εξαθλίωση. Ταυτόχρονα, το κράτος θα θωρακιστεί νομικά και κατασταλτικά με μια σειρά νόμων (τρομονόμος, κουκουλονόμος) και σωμάτων ασφαλείας (όπως τα καθάρματα της ομάδας Δ και της ομάδας ΔΙΑΣ) για να αντιμετωπίσει τις αναμενόμενες κοινωνικές αντιδράσεις, «μαθαίνοντας» και από το πάθημα του Δεκέμβρη. Πράγματι, την τριετία 2010-2012 χιλιάδες κόσμου από τη μεσαία και την κατώτερη τάξη, που θίγονταν απ' τα νέα μέτρα, βγήκαν προσωρινά απ' τη «χειμερία νάρκη» και το χρόνιο βόλεμά τους και κατέβηκαν πανελλαδικά στο δρόμο. Οι κεντρικές πλατείες κάθε πόλης γέμισαν από τους «αγανακτισμένους»,

με συγκεκριμένα αντικυβερνητικά και πατριωτικά χαρακτηριστικά, ενώ οι απεργιακές κινητοποιήσεις είχαν τεράστια συμμετοχή, με μεγαλύτερες τις διαδηλώσεις της 5ης Μάη 2010, του διημέρου 28-29 Ιουνίου του 2011 και της 12ης Φλεβάρη 2012. Ο αναρχικός-αντιεξουσιαστικός χώρος στην πλειοψηφία του προσπάθησε με διάφορους τρόπους (συμμετοχή σε λαϊκές συνελεύσεις γειτονιών, διαδηλώσεις, απεργίες) να μπολιάσει τα κινήματα αυτά με αντικρατικά-αντικαπιταλιστικά περιεχόμενα και συγκρουσιακά-εξεγερτικά χαρακτηριστικά, άλλοτε επιτυχημένα και άλλοτε όχι. Είναι γεγονός ότι οι συγκρούσεις με την αστυνομία, οι καταστροφές και οι λεηλασίες που επεκτάθηκαν σε ολόκληρο το κέντρο της Αθήνας, κατά τη διαδήλωση της 12 Φλεβάρη, ήταν οι μεγαλύτερες στη μεταπολιτευτική ιστορία της χώρας.

Είναι παράλληλα με το ξέσπασμα της κρίσης, μέσα με τέλη του 2008, όπου οι φασιστικές εφεδρείες των αφεντικών θα ανασυρθούν ξανά για να επιτελέσουν το βρώμικο ρόλο τους, αυτή τη φορά ως «αγανακτισμένοι κάτοικοι». Στόχος είναι να υποβαθμιστούν ολόκληρες γειτονιές του κέντρου των Αθηνών και να εγκαθιδρυθεί ένα καθεστώς ασφαλείας και φόβου, ώστε να αγοραστούν τα ακίνητα σε εξευτελιστικές τιμές με σκοπό να μεταπωληθούν μελλοντικά με την ανάπλαση της περιοχής. Το κλίμα έχει ήδη καλλιεργηθεί συστηματικά από τα ΜΜΕ, με επαναλαμβανόμενα ρεπορτάζ για την ραγδαία αύξηση της εγκληματικότητας και την ύπαρξη «γκέτο» στην καρδιά της Αθήνας από την μεγάλη συγκέντρωση μεταναστών, κυρίως στον άξονα της οδού Αχαρνών, την πλατεία Αγίου Παντελεήμονα και την πλατεία Αττικής. Σύντομα θα δημιουργηθεί «επιτροπή κατοίκων» από γνωστά αποβράσματα της περιοχής με τη στήριξη της Χρυσής Αυγής, υπό την προστασία του τοπικού Α.Τ. που θα «παρελάσει» σε όλα τα δελτία ειδήσεων και τις φυλλάδες, έχοντας και την υποστήριξη μέρους των κατοίκων. Ο Αγ. Παντελεήμονας θα αποτελέσει σύμβολο και πόλο συσπείρωσης και εφόδου των φασιστικών καθαρμάτων ολόκληρης της Αττικής, αλλά και το αντίπαλο δέος στην εξέγερση του Δεκέμβρη. Τα πογκρόμ σε μετανάστες, οι καταστροφές και το πλιάτσικο των καταστημάτων τους θα γίνουν καθημερινή υπόθεση, μετατρέποντας τη ζωή τους σε κόλαση. Ο αναρχικός-αντιεξουσιαστικός χώρος, με επίκεντρο την κατάληψη της Villa Amalias, θα σταθεί ανάχωμα στην ολοκληρωτική επικράτηση των φασιστών σε εκείνες τις γειτονιές, έχοντας παράλληλα απέναντί του και την αστυνομία του φασίστα υπουργού Ι. Μαρογιανανάκη.

Στις 9/5/2011, ο Μανώλης Καντάρης θα πέσει νεκρός στην οδό Ηπείρου από 3 μετανάστες κατά τη διάρκεια ληστείας, σύμφωνα με την επικρατούσα εκδοχή. Από την επόμενη κιόλας μέρα, παράλληλα με τις συγκεντρώσεις κατοίκων στο σημείο, θα αρχίσουν οι επιθέσεις σε μετανάστες στην ευρύτερη περιοχή. Το βράδυ τις 11/5 ο 21χρονος Αλίμ Αμπντούλ Μάναν από το Μπαγκλαντές πέφτει νεκρός, μαχαιρωμένος άγρια σε μια επίθεση με ξεκάθαρα ρατσιστικά-φασιστικά κίνητρα. Στις 12/5, σε πορεία που διοργανώνεται στη μνήμη του Καντάρη, θα ξεσπάσει το μεγαλύτερο πογκρόμ σε βάρος μεταναστών από το Σεπτέμβριο του 2004, στους δρόμους τριγύρω από την πλατεία Κοτζιά, την οδό Αθηνάς και την Ομόνοια, με οργανωμένη παρουσία και συμμετοχή της Χρυσής Αυγής. Δεκάδες μετανάστες θα τραυματιστούν, οι 12 άγρια μαχαιρωμένοι. Οι φασίστες με την αгаστή συνεργασία της ελληνικής αστυνομίας, θα αποπειραθούν να επιτεθούν αρχικά στην κατάληψη Σκαραμαγκά και ύστερα στη Villa Amalias, από όπου και θα φύγουν κυνηγημένοι από τις ομάδες περιφρούρησης. Η τριετία αυτή ήταν η πρώτη οργανωμένη απόπειρα των φασιστών να γειωθούν κοινωνικά και να διεκδικήσουν δημόσια παρουσία και χώρο, πρελούδιο για ότι θα ακολουθούσε τα επόμενα χρόνια.

Η ΥΦΕΣΗ ΤΩΝ ΑΝΤΙΣΤΑΣΕΩΝ ΚΑΙ Η ΑΚΡΟΔΕΞΙΑ ΣΤΡΟΦΗ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

Το πολιτικό σκηνικό που διαμορφώθηκε μετά τις εκλογές του Μαΐου του 2012 και την ψήφιση του Μεσοπρόθεσμου προγράμματος, ήταν το επιστέγασμα και ταυτόχρονα η ταφόπλακα των αντιμνημονιακών αντιστάσεων. Οι αντιφάσεις των κινημάτων αυτών και η έλλειψη προταγμάτων και προοπτικής οδήγησαν γρήγορα στην τελμάτωση και την απογοήτευση. Η συμμετοχή στις κινητοποιήσεις και τις απεργίες διαρκώς έφθινε και τη θέση τους πήρε η αντιπροσώπευση και ο κοινοβουλευτισμός. Η πόλωση των προηγούμενων χρόνων και το εμπόριο της ελπίδας που έδινε και έπαιρνε είχε ως αποτέλεσμα να δυναμώσουν τα δύο φαινομενικά άκρα του πολιτικού κόσμου. Από τη μία, ο αριστερός «προοδευτικός» ΣΥΡΙΖΑ, που κεφαλαιοποίησε τους αντιμνημονιακούς αγώνες και το κύμα αμφισβήτησης του παλιού κομματικού προσωπικού. Από την άλλη, η Χρυσή Αυγή και οι ΑΝ.ΕΛ., με ακροδεξιά-φασιστική ρητορική σερβιρισμένη με αντισυστημική-αντικυβερνητική γαρνιτούρα. Ειδικότερα η ραγδαία άνοδος της ΧΑ ως κοινωνικό φαινόμενο δεν ήταν καθόλου τυχαία, αλλά βασίστηκε στα διάχυτα εθνικιστικά και ρατσιστικά ένστικτα που ενυπήρχαν κοινωνικά όλα τα προηγούμενα χρόνια, σε μεγάλο ποσοστό μάλιστα στα κατώτερα στρώματα και τη λαϊκή βάση. Η μικροαστική συνείδηση, ο ατομισμός και ο φιλοτομαρισμός, βρήκαν στήριγμα και διέξοδο στην πατριωτική ανάταση και τον εθνικισμό. Σε αυτό συνετέλεσαν τα μέγιστα, τα συστημικά ΜΜΕ και τα αφεντικά τους, που προέβαλαν συστηματικά τους φασίστες ως την πολιτική εκείνη δύναμη που θα εμπόδιζε το «ξεπούλημα της πατρίδας» και θα τιμωρούσε τους «προδότες πολιτικούς». Ως αντάλλαγμα η ΧΑ θα προσέφερε τις υπηρεσίες της στο κεφάλαιο, στηρίζοντας τη μαύρη οικονομία, τους εφοπλιστές και τους εργολάβους, είτε με την ψήφο της στη Βουλή είτε επιβάλλοντας ένα καθεστώς σιωπής και τρόμου, όπως πχ στη Ζώνη Περάματος.

Το έδαφος λοιπόν ήταν στρωμένο για να εκφραστεί στο δρόμο ξανά η φασιστική βία των ταγμάτων εφόδου, με την κάλυψη φυσικά της αστυνομίας. Τα ρατσιστικά περιστατικά και οι επιθέσεις σε Αθήνα και επαρχία αυξήθηκαν δραματικά, με σημαντικότερα τη δολοφονική επίθεση σε Αιγύπτιους αλιεργάτες στο Πέραμα τον Ιούνιο του '12, σε Πακιστανούς μετανάστες στη Μεταμόρφωση τον Σεπτέμβριο του '12, στον κοινωνικό χώρο Συνεργείο στην Ηλιούπολη τον Ιούλιο του '13 και στα μέλη του ΠΑΜΕ κατά τη διάρκεια αφισκοκόλλησης στην περιοχή του Περάματος το Σεπτέμβριο του ίδιου έτους. Στις 17 Γενάρη του '13 ο 27χρονος Σαχζάτ Λουκμάν από το Πακιστάν πέφτει νεκρός, μαχαιρωμένος 7 φορές από 2 χρυσαυγίτες στα Πετράλωνα. Στις 18 Σεπτεμβρίου του 2013 ο 34χρονος αντιφασίστας Παύλος Φύσσας δολοφονείται στο Κερατσίνι από τον χρυσαυγίτη Ρουπακιά συνεπικουρούμενο απ' το τοπικό τάγμα εφόδου, μπροστά στα μάτια της ομάδας Δίας. Το γεγονός αυτό αποτέλεσε σημείο καμπής και τη θρυαλλίδα των επερχόμενων εξελίξεων. Οι αντιδράσεις και τα μαζικά αντιφασιστικά συλλαλητήρια που διοργανώνονται πανελλαδικά και κατευθύνονται επιθετικά προς τα κατά τόπους γραφεία των φασιστών, αναγκάζουν την κυβέρνηση Σαμαρά να τους τραβήξει τα λουριά και να πραγματοποιήσει κάποιες συλλήψεις και προφυλακίσεις των αρχηγικών στελεχών της Χ.Α., που σύντομα βέβαια θα αφήνονταν ελεύθεροι. Συνολικά 69 άτομα παραπέμφθηκαν σε δίκη, που εξελίσσεται με αργούς ρυθμούς μέχρι και σήμερα. Η διατήρηση των ποσοστών της χρυσής αυγής στις διπλές εκλογές του 2015 απέδειξε,

με τον χειρότερο τρόπο, ότι η άνοδος της δεν ήταν προϊόν «παραπλάνησης» των ψηφοφόρων, όπως αρκετοί διατείνονταν, αλλά βαθύτατων συντηρητικών ενστίκτων που ενυπήρχαν και καλλιεργήθηκαν σταθερά στην βάση της ελληνικής κοινωνίας. Έκτοτε και εν αναμονή της απόφασης του δικαστηρίου, η χρυσή αυγή αποσύρθηκε φαινομενικά από τα γεγονότα βίας και τρομοκρατίας των προηγούμενων χρόνων. Το «κενό» αυτό ανέλαβαν να αναπληρώσουν νέες μικρότερες φασιστικές οργανώσεις, που προέκυψαν είτε από τις διαρκείς διασπάσεις που λαμβάνουν χώρα στους κόλπους της, είτε με την αφανή ευλογία της «μαμάς» οργάνωσης.

Η ΕΠΕΛΑΣΗ ΤΟΥ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΥ ΕΚΦΑΣΙΣΜΟΥ ΣΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ

Η επικράτηση του ΣΥΡΙΖΑ στις διπλές εκλογές του 2015 και η συγκυβέρνηση με τους ακροδεξιούς ΑΝ.ΕΛ., επισφράγισαν την οικονομική αφαίμαξη της κοινωνίας που συνεχίζεται μέχρι τις μέρες μας, αυτή τη φορά στο όνομα του «λαού». Η αριστερή διαχείριση, που πήρε την εξουσία τάζοντας ότι θα «σκόσει τα μνημόνια» και θα «φέρει τον ελληνικό λαό στο προσκήνιο», κατάφερε να ενσωματώσει την αντιμνημονιακή ρητορική και να αφομοιώσει τους κοινωνικούς αγώνες των προηγούμενων χρόνων. Με μια σειρά τεχνικών διακυβέρνησης και επικοινωνιακών τρικ, έπεισε ένα μεγάλο ποσοστό ψηφοφόρων από όλα τα κοινωνικά στρώματα και τάξεις - αλλά και μέρος του ανταγωνιστικού κινήματος -, ότι διεξάγει έναν σκληρό και αξιοπρεπή αγώνα απέναντι στους ξένους «δυνάστες» για τη «σωτηρία του τόπου». Με τον τρόπο αυτό κατάφερε να περάσει μέτρα που φαινομενικά σκληρότερα μοντέλα διαχείρισης θα δυσκολεύονταν πολύ περισσότερο για να τα εφαρμόσουν - και μάλιστα εντελώς αναίμακτα. Το τρίτο, αριστερό μνημόνιο πέρασε αμαχητί, 8 μόλις μέρες μετά την άτυπη ψήφο εμπιστοσύνης στις διαπραγματευτικές ικανότητες της κυβέρνησης από το 61.31% των ψηφοφόρων του Δημοψηφίσματος. «Προδομένοι» μπορούν να νιώθουν μόνο όσοι είδαν το τυράκι αλλά όχι τη φάκα, όσοι δηλαδή ξέχασαν ότι η εξουσία έχει παραπάνω από ένα πρόσωπα και τρόπους για να επιβάλλεται και να καθυποτάσσει. Εκτός από τα αμιγώς οικονομικά-φορολογικά μέτρα, ο ΣΥΡΙΖΑ στην περίοδο της διακυβέρνησής του φρόντισε να εκσυγχρονίσει την καταστολή, να εντείνει τον έλεγχο και την επιτήρηση, να θωρακίσει το κράτος απέναντι στον εσωτερικό εχθρό. Η επίθεση στους κατελιημένους χώρους αγώνα εντάθηκε, με τις εκκενώσεις των καταλήψεων Βίλας Ζωγράφου - Κενταύρου - Gare (2 φορές) - Ζαίμη 11 - Ματρόζου 45 - Γυμναστηρίου στην Αθήνα, Μανδαλίδειου μεγάρου - Ορφανοτροφείου - Hurriya στη Θεσσαλονίκη, Acta et Verba - Non Serviam στα Γιάννενα, Τερμίτας στο Βόλο, Barricada στη Λάρισα. Κάποιες από αυτές επανακαταλήφθηκαν άμεσα από τον κόσμο του αγώνα, ενώ το Ορφανοτροφείο, η Τερμίτα και το Γυμναστήριο κατεδαφίστηκαν ώστε αυτό να μη συμβεί. Επίσης, στα χέρια της «εκδημοκρατισμένης» αστυνομίας της κυβερνώσας αριστεράς, βασανίστηκε και τραυματίστηκε σοβαρά ο 16χρονος διαδηλωτής Κώστας Μπ., στις 17/9/2017. Το πολυνομοσχέδιο που ψηφίστηκε τον Ιούνιο του 2018, με το οποίο ολοκληρώθηκαν τα προαπαιτούμενα της 4ης αξιολόγησης, ήταν ένα ακόμα πακέτο σκληρών αναδιαρθρωτικών μέτρων σε τομείς που είχαν μείνει μέχρι στιγμής ανέγγιχτοι, και όχι φυσικά το «τέλος των μνημονίων» όπως διατείνονταν πανηγυρικά οι κυβερνώντες. Με το ευρωπαϊκό «μέτωπο» λοιπόν καλυμμένο η αριστερή κυβέρνηση στράφηκε προς το εσωτερικό, φροντίζοντας από τη μία για την πιστή εφαρμογή της οικονομικής της πολιτικής, καλλιεργώντας από την άλλη το φιλολαϊκό της προφίλ με μια σειρά ψευτοπαροχών και επιδεικνύοντας δήθεν προοδευτικότητα σε «ευαίσθητα» κοινωνικά ζητήματα, με το μυαλό της στραμμένο στις επερχόμενες διπλές εκλογές.

Σε κοινωνικό επίπεδο, τα χρόνια της αριστερής διακυβέρνησης εν καιρώ κρίσης, όχι μόνο δεν σήμαναν κάποια προοδευτική κοινωνική στροφή, όπως πολλοί ίσως να υπέθεταν ή να ευελπιστούσαν, αλλά το αντίθετο, συνέτειναν στην ακόμα μεγαλύτερη αποσάθρωση του κοινωνικού ιστού. Η εντεινόμενη από τα πάνω επίθεση σε κάθε πτυχή της καθημερινότητας, το άγχος και η μιζέρια της επιβίωσης, σε συνδυασμό με την ενσωμάτωση και την εξαέρωση των αγώνων, οδήγησαν στην απογοήτευση, την παραίτηση, την μεμψιμοιρία, το συμβιβασμό. Η απουσία

συλλογικών αντιστάσεων και θετικών προταγμάτων ενίσχυσαν το δόγμα «ο καθένας για την πάρτη του» και σήμαναν την επιστροφή στη μοριακή καταπίεση βάσει του τριπτύχου «πατρίς-θρησκεία-οικογένεια». Τα πιο μικροαστικά, ανθρωποφαγικά ένστικτα της ελληνικής κοινωνίας αναδύθηκαν ξανά, εγκαθιδρύοντας τη βαρβαρότητα, τη βία και την υποτίμηση της ζωής των άλλων ως κοινωνική συνθήκη. Τα κρούσματα ρατσιστικής, σεξιστικής, πατριαρχικής και ομοφοβικής βίας πολλαπλασιάστηκαν, πολλές φορές οδηγώντας τα θύματά της ως το θάνατο. Κάποια από τα περιστατικά που έγιναν γνωστά - σε αντίθεση με τα περισσότερα που θάβονται καθημερινά -, είναι η δολοφονία της Ελένης Τ. στη Ρόδο, επειδή αρνήθηκε να ικανοποιήσει σεξουαλικά 2 κρετίνοους, γνήσια τέκνα της σύγχρονης κοινωνίας, όπως και της Αγγελικής Π. στην Κέρκυρα από τον πατέρα της, επειδή δεν ενέκρινε της σχέση της με τον μετανάστη φίλο της. Επίσης, η δολοφονία του Ζακ Κωστόπουλου/Zackie Oh!, το μεσημέρι της 21ης Σεπτεμβρίου του 2018 στην Ομόνοια, από τη συνεργασία ενός νοικοκυραίου ιδιοκτήτη, ενός ακροδεξιού καθάρματος και μιας ομάδας Δίας από το τοπικό Α.Τ., καθώς και ο ρατσιστικός οχετός που τη συνόδευσε, ήρθε δυστυχώς να επιβεβαιώσει με τον χειρότερο τρόπο τη σαπίλα που διατρέχει τη ραχοκοκκαλιά μιας κοινωνίας κατακερματισμένης. Η εθνικιστική έξαρση, με πρόσχημα το μακεδονικό ζήτημα, είναι μία ακόμη όψη του κοινωνικού εκφασισμού των ημερών μας. Είναι το επιστέγασμα, η πολιτική διέξοδος που βρήκε για να εκφραστεί πλατιά η συμπυκνωμένη συντηρητικοποίηση που υφέρπει σε μεγάλα ποσοστά στο κοινωνικό σύνολο.

Είναι ίσως πικρό συμπέρασμα, μα πέρα ως πέρα πραγματικότητα. Το αντίτιμο της ταξικής συνθηκολόγησης μέσα σε βάθος χρόνων, το κόστος για τη σιγή νεκροταφείου που απλώνεται εντός της κοινωνίας, είναι η εθνική ανάταση, η πατριωτική επαγρύπνηση και η συστράτευση με τους εθνικούς σκοπούς. Όταν δεν υπάρχει χειροπιαστό δέλεαρ, η μόνη υπόσχεση για την επιστροφή στις «παλιές καλές μέρες» και την έξοδο από το τούνελ της κρίσης είναι η εθνική ενότητα. Αυτή, διαλαλούν οι κυβερνώντες πως θα μας φέρει και πάλι στο «δρόμο της ανάπτυξης και της ευημερίας». Όσοι συντάσσονται υπό τη σκέπη της αποτελούν τα κρίσιμα και απαραίτητα υλικά για την οικοδόμηση του εθνικού κορμού της εποχής μας. Ο συνασπισμός συμφερόντων με τη σημαία στο χέρι, ή το ντουφέκι στον ώμο αν χρειαστεί στο μέλλον, βγαίνει στο προσκήνιο.

ΕΘΝΙΚΙΣΤΙΚΟΣ ΠΑΡΟΞΥΣΜΟΣ ΚΑΙ Η ΑΠΟΤΥΠΩΣΗ ΤΟΥ ΣΤΟ ΔΗΜΟΣΙΟ ΠΕΔΙΟ

Αν και οι πολιτικές συνθήκες είναι διαφορετικές, όταν συγκρίνουμε τα συλλαλητήρια του '92 με αυτά του χειμώνα του '18, αλλά και όσα ακόμα ακολουθήσουν, τα συστατικά είναι ίδια και απaráλλαχτα. Παραγωγή εθνικής ιδεολογίας με τη μορφή υστερίας για μαζική χρήση, η οποία βρίσκει πρόσφορο έδαφος στη μικροαστική πανούκλα του κοινωνικού εκφασισμού με την οποία έχει μπολιαστεί μεγάλο μέρος της ελληνικής κοινωνίας και που βέβαια της έχει γίνει συνείδηση. Οι εδαφικές διεκδικήσεις, οι μεγαλοϊδεατισμοί, οι εθνικοί μύθοι, η ανωτερότητα της φυλής συναντούν τον παρτακισμό και το βόλεμα, την αγιοποίηση της ιδιοκτησίας, τον ρατσισμό και τη μισαλλοδοξία που καλλιεργήθηκαν στα χρόνια της ευμάρειας. Όλα αυτά εντός του απαραίτητου κιτς περιτυλίγματος με το ανάλογο παραλήρημα συνθέτουν ένα εκρηκτικό εθνικιστικό κοκτέιλ. Η εικόνα του, μάλιστα, να διαδηλώνει στο πεζοδρόμιο για την «ελληνικότητα της μίας και μοναδικής Μακεδονίας», δε μας αφήνει αμφιβολία πως ο βούρκος του εθνικού κορμού με τα αγελαία ένστικτά του, είναι εδώ ξανά και διεκδικεί το χώρο που θεωρεί πως του αναλογεί.

Καραβανάδες, έφεδροι και απόστρατοι κινητοποιήθηκαν εντός των κύκλων τους, με αφορμή αυτό το εθνικά «ευαίσθητο» ζήτημα. Πέρα από τα καλέσματα διαφόρων ενώσεων τους και την μεγάλη αριθμητική συμμετοχή, δε μένει καμιά αμφιβολία για το τι ρόλο θα επιδιώξουν να διαδραματίσουν στο μέλλον: αν χρειαστεί, ο στρατός θα είναι εδώ για να υπερασπιστεί έμπρακτα τα συμφέροντα της Ελλάδας στα Βαλκάνια ή όπου αλλού κριθεί απαραίτητο, όπως και στο παρελθόν. Άλλωστε οι εκκαθαρίσεις στη Μακεδονία, μετά τους νικηφόρους για το ελληνικό κράτος βαλκανικούς πολέμους, διεκπεραιώθηκαν με την απαραίτητη συμβολή του στρατού.

Το παπαδαριό δε θα μπορούσε, φυσικά, να λείπει από ένα τέτοιο «πανηγύρι». Η εκκλησία, όντας ένας ιδεολογικός μηχανισμός που, για λόγους κυρίως υπαρξιακούς, επιχειρεί σταθερά την συντηρητικοποίηση της κοινωνίας, δεν θα μπορούσε παρά να διαθέσει όλα τα μέσα για τον «μακεδονικό αγώνα». Από τον απλό κλήρο και την συντριπτική πλειοψηφία των μητροπολιτών (με καθολική συμμετοχή στη Β. Ελλάδα), που από άμβωνος κύρητταν το μίσος κατά των «προδοτών που ετοιμάζονται να ξεπουλήσουν την Μακεδονία», ως τους φονταμενταλιστές των παραεκκλησιαστικών οργανώσεων, με τους γνωστούς δεσμούς με την άκρα δεξιά, άπαντες κινητοποιήθηκαν ώστε να ξεσηκώσουν και να κατεβάσουν το «ποίμνιο» στον δρόμο. Παράλληλα, η ελληνική εκκλησία, μέσω της πάγιας τακτικής της, να ταυτίζεται με το «ελληνικό έθνος» και της ανάλογης ρητορικής (Ελλάς, Ελλήνων, Χριστιανών), επιχειρεί να «ψαρέψει ψυχές» από την πατριωτική-εθνικιστική δεξαμενή των συλλαλητηρίων, ώστε να κεφαλαιοποιήσει την παρουσία της και να ισχυροποιήσει, περαιτέρω, τη θέση της εντός της κοινωνίας, κατά το «Αυξάνεσθε και πληθύνεσθε». Όσον αφορά στη στάση της, αρνείται τα όποια διαφαινόμενα οικονομικά οφέλη, με χαρακτηριστικό παράδειγμα την υπόθεση της απέλασης των 2 ρώσων διπλωματών, καθώς και όλα τα παραπάνω κίνητρα, ισχυριζόμενη πως είναι το βάρος του παρόντος διακυβεύματος, που αναγκάζει την εκκλησία να «βγει μπροστά». Το βάρος που είναι τώρα τόσο δυσβάσταχτο, για τον μεγαλύτερο ιδιοκτήτη ακίνητης περιουσίας της χώρας, όσο δεν ήταν, κατά τα φαινόμενα, στα χρόνια της βαθιάς κρίσης, όπου δεν πήρε καν θέση για τα όσα συνέβαιναν.

Οι γραφικοί «μακεδονομάχοι» των οργανώσεων του απόδημου ελληνισμού έπαιξαν και αυτοί το ρόλο τους, καλώντας σε συμμετοχή στα συλλαλητήρια, αναλαμβάνοντας οργανωτικά καθήκοντα, δίνοντας συνεντεύξεις στα μίντια και προσπαθώντας να επηρεάσουν με κάθε τρόπο, την κοινή γνώμη, στις χώρες όπου κατοικούν. Ο όχλος, ο τόσο απαραίτητος για την «επιτυχία» τέτοιων κινήσεων, ήταν οι λούμπεν μικροαστοί και οι ελληναράδες ρατσιστές, που συνέρρευσαν κατά χιλιάδες. Η «γη της Μακεδονίας την οποία εποφθαλμιούν διαχρονικά οι Σκοπιανοί», είναι ζήτημα που δε θα μπορούσε να τους αφήσει ασυγκίνητους. Πολλώ δε μάλλον, που ένας τέτοιος βούρκος στο δρόμο μοιάζει με περιβάλλον απολύτως ταιριαστό για να εκφραστούν με τις συνήθειες άναρθρες κραυγές τους. Από όλο αυτό τον βούρκο δε θα μπορούσαν να λείπουν και οι ιδιοκτήτες κάποιων μεγάλων ΠΑΕ-ΚΑΕ, οι οποίοι στήριξαν και αυτοί με τη σειρά τους τα συλλαλητήρια, μέσω επίσημων ανακοινώσεων, για τα δικά τους επιχειρηματικά συμφέροντα. Παράλληλα, μέρος των οπαδικών στρατών τους, πολλοί από αυτούς με διπλή ταυτότητα (οπαδοί-φασίστες), ενίσχυσαν το εθνικιστικό κλίμα, είτε προπαγανδιστικά - με αναρτήσεις πανό στα γήπεδα, είτε με την ενεργή τους συμμετοχή στα συλλαλητήρια και πρωτοστατώντας στα επεισόδια, ιδίως στην πόλη της Θεσσαλονίκης.

Την πολιτική χροιά στα συλλαλητήρια την έδωσε όπως αναμενόταν η δεξιά πολυκατοικία σε όλο της το εύρος. Το στελεχικό δυναμικό της Ν.Δ. έδωσε το παρών και κινητοποίησε τη βάση του κόμματος, έστω και ανεπίσημα. Φυσικά όπως έχει παραδεχτεί και η ίδια, δεν πρόκειται να ακυρώσει τη συμφωνία των Πρεσπών, ακόμα και αν περνούσε από το χέρι της, γιατί στην πραγματικότητα δίνει αυτό τον «αγώνα» για αντιπολιτευτικούς σκοπούς και διεύρυνση του εκλογικού ακροατηρίου της και όχι γιατί αντιτίθεται στην ουσία της. Εξαιτίας αυτής της στάσης της Ν.Δ., θα ήταν αδύνατο να λείπουν τα διάφορα ακροδεξιά αποκόμματα, με ηγετίσκους διάφορα πρώην στελέχη της ιδίας ή του Λ.Α.Ο.Σ (Μπαλτάκος, Κρανιδιώτης, Βελόπουλος, καθώς και ο στρατηγός Φραγκούλης), με δεδομένο τις εκλογές που έρχονται. Η ελπίδα εισόδου στη βουλή και τα ανάλογα οφέλη που μπορεί να προκύψουν γι' αυτούς είναι μια καλή ευκαιρία για προπαγάνδα και αγώνα πεζοδρομίου. Η Χ.Α, ως ο κύριος εκφραστής του φασιστικού χώρου, βρήκε μια καλή ευκαιρία να ξεφύγει από την πίεση που

δέχεται λόγω των διώξεων που της έχουν ασκηθεί και να εμφανισθεί ως υπεύθυνη και σοβαρή δύναμη που μάχεται για τη Μακεδονία. Τόσο σε επίπεδο κοινοβουλίου, όσο και σε παρουσία στο δρόμο και τα συλλαλητήρια. Παράλληλα βρέθηκε ο απαραίτητος χώρος για τις υπόλοιπες, δήθεν αυτόνομες, ναζιστικές γκρούπες, μαζί με παρακρατικές συμμορίες αλλά και παρέες φασιστοχουλιγκάνων, να αποτελέσουν τις ομάδες κρούσης και τον εν γένει, μαχητικό βραχίονα των συλλαλητηρίων. Τα πιο σκοταδιστικά ένστικτα αυτής της κοινωνίας, παρέλασαν σε Θεσσαλονίκη και Αθήνα, υπό τους ήχους εθνικιστικών εμβατηρίων, διατρανώνοντας την πίστη τους στις εθνικές επιταγές και διεκδικήσεις. Έχοντας στο στόχαστρο μαζί με τον εξωτερικό και τον εσωτερικό εχθρό, οι φασίστες πέτυχαν με ένα σμπάρο δυο τρυγόνια. Μέσα από και κατά τη διάρκεια των εθνικιστικών κινητοποιήσεων, φασιστικά καθάρματα μαζί με ορδές αντιδραστικών γηπεδικών στοιχείων, υπό την επίβλεψη και (διαχρονική) ανοχή της ελ.ας, επιτέθηκαν σε μετανάστες, καταλήψεις και κοινωνικούς χώρους (ε.κ.χ. Σχολείο, Libertatia, θέατρο Εμπρός, κατάληψη πρώην Πίκπα) με σοβαρά αποτελέσματα στην περίπτωση της Libertatia, στην Θεσσαλονίκη το Γενάρη του 2018.

Το κερασάκι στη φαιομπλέ τούρτα είναι η συμμετοχή της πατριωτικής αριστεράς, η οποία προσπάθησε, ατυχώς βέβαια, να δώσει το κρίσιμο άλλοθι περί μη εθνικιστικού χαρακτήρα των κινητοποιήσεων, παρέχοντας ακόμα μία χρήσιμη υπηρεσία στην εθνική εξωτερική πολιτική. Η ΛΑΕ, η Πλεύση Ελευθερίας, η Σπίθα, το Επαμ και φυσικά το Άρδην κάλεσαν και ανακατεύτηκαν με το υπόλοιπο πλήθος μιλώντας για κυρίαρχο λαό και εκτοξεύοντας άλλες ανάλογες μπουρδες. Η ΛΑΕ μάλιστα σε άρθρα της, δεν διστάζει να συγκρίνει τα συλλαλητήρια του '18 με τις διαδηλώσεις για το κυπριακό της δεκαετίας του '50, στις οποίες ως γνωστό η αριστερά της εποχής έπαιξε σημαντικότερο ρόλο, ασκώντας κριτική σε όσους μιλούν για εθνικιστικό χαρακτήρα και κλίμα των συλλαλητηρίων, ως κοσμοπολίτες που συμβαδίζουν με τις απόψεις του παγκοσμιοποιημένου νεοφιλελευθερισμού. Κάπως έτσι από τα αριστερά επιχειρήθηκε το ξέπλυμα των συλλαλητηρίων ενώ την κεντρική φιγούρα της εν λόγω προσπάθειας αποτέλεσε, ως κεντρικός ομιλητής της συγκέντρωσης της Αθήνας, το γραφικό ραμολιμέντο ο Μίκης Θεοδωράκης (αποκομίζοντας μάλιστα και φιλοφρόνηση από τον χρυσαυγίτη Κασιδιάρη). Το ΚΚΕ από πλευράς του, όπως και το '92, έτσι και τώρα δεν στήριξε τις εν λόγω κινητοποιήσεις. Εναντιώθηκε στη συμφωνία των Πρεσπών, με το επιχείρημα της μετατροπής της Δημοκρατίας της Μακεδονίας σε Νατοϊκή βάση, ενώ παράλληλα δήλωσε ότι στον αλυτρωτισμό (τίνος;), κλείνοντας το μάτι στον εθνικό κορμό.

Με τη νέα σεζόν και ενώ τα «εθνικά θέματα» είναι διαρκώς στην πρώτη γραμμή της επικαιρότητας, ένα καινούριο φαινόμενο έκανε την εμφάνισή του. Καταλήψεις σχολείων (μικρής ευτυχώς διάρκειας) για το μακεδονικό, με ταυτόχρονες αναφορές στο φασίστα Κασίφα, που σκοτώθηκε στην Αλβανία κατά την ανταλλαγή πυροβολισμών με την εκεί αστυνομία. Επίκεντρο των «αυθόρητων» καταλήψεων όπως παρουσιάζονταν από τα μίντια και κάποιους εκπροσώπους μαθητών, ήταν πόλεις της Β. Ελλάδος, ενώ η προσπάθεια εξάπλωσής τους στην υπόλοιπη χώρα δεν είχε ανάλογα αποτελέσματα. Αυτό συνέβη και εκτός των άλλων ενεργοποιήθηκαν άμεσα αντιφασιστικά αντανακλαστικά τόσο εντός όσο και εκτός των σχολείων, μπλοκάροντας τις προσπάθειες πανελλαδικής οργάνωσης, μεγέθυνσης και ισχυροποίησης του εν λόγω φαινομένου.

Είναι δεδομένο πως έγινε προσπάθεια εκμετάλλευσης της τάσης των μαθητών να κάνουν καταλήψεις, προσπαθώντας να δοθούν σε αυτές εθνικιστικά χαρακτηριστικά. Όπως και να παρουσιαστούν, «αγνές» μαθητικές φωνές που ζητούν να σταματήσει το «ξεπούλημα» της Μακεδονίας από τους πολιτικούς. Εύκολα κανείς μπορούσε να διαπιστώσει, πως οι καταλήψεις σχολείων και οι πορείες που τις συνόδευαν, υποκινούνταν ξεκάθαρα από ακροδεξιούς/φασιστικούς κύκλους και πως δεν οργανώθηκαν αυθόρμητα από την μαθητική κοινότητα. Τα κοινωνικά δίκτυα έβριθαν από καλέσματα σε σχολικές καταλήψεις, πλαισιωμένα από την ανάλογη εθνικιστική ρητορεία και συνθήματα που ξεχείλιζαν μισαλλοδοξία και ακραίο φανατισμό. Σε αυτό το κλίμα δέχτηκε επίθεση η κατάληψη ΙΙΙ κατά τη διάρκεια μαθητικής πορείας για τη Μακεδονία, στις 26 Νοέμβρη στη Θεσσαλονίκη. Είναι βέβαια στο χέρι μας, να εμποδίσουμε κάθε παρόμοια προσπάθεια, που στόχο θα έχει να δηλητηριάσει τα νεανικά μυαλά με κηρύγματα μίσους για να χρησιμοποιήσει τις σχολικές καταλήψεις ως εργαλείο πίεσης και προπαγάνδας και να ακυρώσουμε την επιχειρούμενη, από μεριάς των εθνικιστών/φασιστών, συντηρητικοποίηση των μαθητ(ρι)ων. Τέλος, η δολοφονία του αλβανού εργάτη γης Petrit Zifile στη Λευκίμμη της Κέρκυρας μας δείχνει ότι το χέρι των φασιστών οπλίζεται από τα ρατσιστικά ένστικτα και την ανοχή κάθε τοπικής κοινωνίας και σκεπάζεται από μια ένοχη σιωπή. Ο δολοφόνος Δ.Κουρής είναι μέλος της Χ.Α., εκλογικός αντιπροσωπός της και πρωτοπαλίκαρο του τοπικού βουλευτή Αϊβατίδη και αφορμή για τη δολοφονία φέρεται να ήταν διαφωνία των δύο περί εθνικών θεμάτων και όχι βέβαια κτηματικές διαφορές όπως έσπευσαν να πουν τα μίντια, ώστε να κρύψουν το κίνητρο του φασίστα δράστη.

Ο εθνικιστικός βούρκος επιχειρεί τα τελευταία χρόνια να παρουσιάσει ριζοσπαστικοποιημένα χαρακτηριστικά, επενδύοντας στην εκ του ασφαλούς θεαματική προπαγάνδα και στη διάδοσή της μέσω των κοινωνικών δικτύων. Προσπαθεί για την καλλιέργεια μιας μόδας/κουλτούρας δρόμου, εμποτισμένη με το στοιχείο της πρωτογενούς κοινωνικής οργάνωσης («οικογένεια δρόμου» εν μέσω επεισοδίων) κάνοντας την προσέγγιση στους νεανικούς κύκλους έτσι πιο εύκολη. Ο βούρκος αυτός ήταν το απαραίτητο διαπραγματευτικό χαρτί στις διαβουλεύσεις της κυβέρνησης, είναι η εμπροσθοφυλακή των εθνικών κρατικών σχεδιασμών, θα είναι, όπως συμβαίνει άλλωστε σε τέτοιες περιπτώσεις, ο σημαιοφόρος των μελλοντικών πολεμικών συρράξεων του διαχρονικά φιλοπόλεμου ελληνικού κράτους.

ΚΙΝΗΜΑΤΙΚΗ ΑΜΠΩΤΗ ΚΑΙ ΘΕΣΜΙΚΗ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΣΗ

Από τις αρχές της δεκαετίας του '90 μέχρι και τα τέλη της επόμενης, εποχές που η Ελλάδα «μεγαλοουργούσε» στις πλάτες των βαλκάνιων και ντόπιων προλετάριων, ο εθνικιστικός χώρος αποτελούνταν από μερικές δεκάδες περιθωριοποιημένους - παρ'ολ'αυτά επικίνδυνους - παρακρατικούς νεοναζί, με ελάχιστη έως μηδενική δημόσια παρουσία. Αποκομμένοι και χωρίς καμία κοινωνική γείωση, με μοναδικό οργανωμένο εκφραστή τους την ανοικτά ναζιστική τότε Χρυσή Αυγή, είτε συνέδραμαν τα ΜΑΤ ως «αγανακτισμένοι πολίτες» στα εξεγερτικά γεγονότα της εποχής, είτε επιδίδονταν σε επιθέσεις σε μετανάστες, σε πολιτικούς αντιπάλους και σε κοινωνικούς-αυτοοργανωμένους χώρους. Μερικά μόνο από τα περιστατικά αυτά είναι οι πολλαπλές επιθέσεις και οι εμπρηστικές απόπειρες στις καταλήψεις Βίλλα Αμαλίας και Λ.Καραγιάννη, οι επιθέσεις με μαχαίρια σε συντρόφους/ισσες έξω από την Πάντειο το 2006 και στο στέκι Αντίπνοια στα Πετράλωνα το 2008, οι ξυλοδαρμοί των 3 φοιτητών στην Ευελπίδων το 1998 (όπου και παραλίγο να χάσει τη ζωή του ο αριστερός φοιτητής Δ.Κουσουρής), τα μαχαιρώματα του Π.Χρυσού απέναντι απ'το ΕΜΠ το 2002 και του Κ. Διαλυνά στην Πανεπιστημιούπολη το 2007. Στις περισσότερες από τις επιθέσεις εκείνης της εποχής ηγήθηκαν τα τότε πρωτοπαλίκαρα της Χ.Α. Α. Ανδρουτσόπουλος, Δ. Ζαφειρόπουλος, Χ. Κουσουμβρή και άλλοι, με τις πλάτες πάντα της αστυνομίας. Κάποιες ακόμα χαρακτηριστικές επιθέσεις ήταν στο Μαρξιστικό Βιβλιοπωλείο και σε μέλη του ΣΕΚ στην Κυψέλη το 2000, στις οποίες πρωτοστατούσε ο ειδικός φρουρός Γ. Ανδράσκελας, καθώς και το δολοφονικό κρεσέντο του μαχαιροβγάλτη Π. Ρουμελιώτη («Πόρκυ») στο κέντρο της Αθήνας το 2005. Από το 2008 και αργότερα, στα πλαίσια της αντι-εξεγερτικής πολιτικής, η φασιστική δράση κατευθύνθηκε και γέννησε το «πείραμα» του Αγίου Παντελεήμονα. Ο αναρχικός/αντιεξουσιαστικός χώρος, ο μοναδικός πολιτικός χώρος που διεξήγαγε αντιφασιστικό αγώνα εκείνα τα δύσκολα χρόνια, συγκρούσαν μαζί τους αποφασιστικά στο δρόμο και στις γειτονιές, ανακόπτοντας κάθε απόπειρα ανοικτής παρουσίας και επιστρέφοντας ένα μεγάλο κομμάτι της βίας στα νεοναζιστικά καθάρματα. Ο λόγος που δεν κατάφερε να τους εξαφανίσει εντελώς, από τις μεγάλες πόλεις και την επαρχία, ήταν η αστυνομία και η κρατική προστασία που ανέκαθεν απολάμβαναν οι φασίστες, πόσο μάλλον η παρακρατική Χρυσή Αυγή.

Τα τελευταία χρόνια, στον ελλαδικό χώρο, μαζί με την κοινωνική πραγματικότητα έχει αλλάξει και η κινηματική. Η επάνοδος των πατριωτικών-εθνικιστικών ιδεών και η διάχυσή τους σε ευρύτερα κοινωνικά κομμάτια, ως βαλβίδα αποσυμπίεσης για τον αναβρασμό που επέφεραν τα ακραία οικονομικά μέτρα και η έντονη φτωχοποίηση στα χρόνια της κρίσης, ακολούθησε χρονικά την ήττα των μαζικών αντιμνημονιακών αγώνων του 2010-2012. Οι αντιφάσεις και τα όρια αυτών των κινημάτων, μέρος των οποίων εξέθρεψαν και τροφοδότησαν τις εθνικές-πατριωτικές ιδέες όπως το «πάνω» κομμάτι της πλατείας Συντάγματος, είχαν ως αποτέλεσμα σημαντικό μέρος της συντηρητικής ελληνικής κοινωνίας να στραφεί προς ακροδεξιές-εθνικιστικές θέσεις. Η στροφή αυτή, μαζί με τη συνεχή προμοδότησή τους από τα ΜΜΕ, έδωσε στις φασιστικές/νεοναζιστικές γκρούπες οξυγόνο για να αναπνεύσουν και τα κατάλληλα ερείσματα για να γειωθούν κοινωνικά, γεγονός που αποτυπώθηκε με την είσοδο της Χ.Α. στο κοινοβούλιο με μεγάλο ποσοστό και την παραμονή της σε αυτό μέχρι σήμερα. Μια ακόμα συνέπεια της γενικότερης κινηματικής νηνεμίας ήταν τα αντιφασιστικά κινήματα να βρεθούν αποπροσανατολισμένα και ανέτοιμα, κάτι που είχε

διαφανεί δυστυχώς και από τις μωδιασμένες αντιδράσεις στη δολοφονία του αντιφασίστα Παύλου Φύσσα από χρυσαυγίτη το 2013 στο Κερασίни. Τότε, και ενώ στις πόλεις της επαρχίας τα κινηματικά αντανακλαστικά σάρωσαν τους φασίστες και τα κατά τόπους γραφεία τους, στην Αθήνα οι απαντήσεις που δώθηκαν ήταν λιγοστές και σίγουρα αναντίστοιχες της σημασίας του γεγονότος, ιδίως αν συγκριθούν με τις ανάλογες των δεκαετιών '90 και '00, όπως φυσικά και με το Δεκέμβρη του '08.

Τα τελευταία υπολείμματα κοινωνικών αντιστάσεων ήρθε να σαρώσει η ανάδειξη του ΣΥΡΙΖΑ στην αντιπολίτευση και η εκλογή του τελικά ως κυβέρνηση, με την αριστερή πλέον διαχείριση του καθεστώτος. Τη θέση των αντιφασιστικών κινημάτων επιχείρησε και σε μεγάλο βαθμό κατάφερε να πάρει ο κρατικός «αντιφασισμός», που αναλαμβάνει σε στιγμές έντασης να «τιμωρήσει» και να απονείμει «δικαιοσύνη», εξισώνοντας και χτυπώντας τα δύο «άκρα» στο όνομα της δημοκρατίας. Το έργο αυτό το είδαμε από τη δεξιά κυβέρνηση Σαμαρά, με τις συλλήψεις της ηγεσίας της Χρυσής Αυγής το 2013, συνεχίζουμε να το βλέπουμε και από την αριστερή του ΣΥΡΙΖΑ, που φρόντισε να προχωρήσει σε μια σειρά εύκολων συλλήψεων ατόμων γνωστών στις αρχές (Α.Μ.Ε., C18), οι οποίοι δρούσαν στα δεξιά της Χρυσής Αυγής και ευθύνονταν για εμπρηστικές επιθέσεις σε καταλήψεις μεταναστών και άλλους κινηματικούς χώρους. Η ευρύτερη Αριστερά συνέβαλε με το δικό της τρόπο στην αναπαραγωγή του πατριωτικού λόγου και του εθνικού φρονήματος. Μια Αριστερά εδώ και δεκαετίες συστημική και πλήρως ενσωματωμένη, ηττοπαθής και θυματοποιημένη, που από τη μία διατείνεται ότι αντιπαλεύει τον εθνικισμό και τον φασισμό, από την άλλη ψαρεύει στα ίδια θολά νερά, επικαλούμενη με κάθε ευκαιρία την εθνική ενότητα και προτάσσοντας τον, αριστερό αυτή τη φορά, πατριωτισμό. Μια Αριστερά που με τα απαρχαιωμένα αντιιμπεριαλιστικά εργαλεία της και την ανάλυση περί ανισομετρίας και εξάρτησης επιμένει να βγάξει λάδι το ντόπιο κεφάλαιο και το κράτος της «ψωροκώσταινας - αποικίας χρέους» των μεγάλων δυνάμεων. Μην ξεχνάμε τα αριστερά αποκόμματα που καλούσαν στα εθνικιστικά συλλαλητήρια ή τους έκλειναν το μάτι διαχωρίζοντας τους «αγανακτισμένους πατριώτες» από τους «ακραίους» ναζί. Παρόμοια στάση κράτησε και η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ, μιλώντας για στοιχεία φανατισμού, εθνικισμού και μισαλλοδοξίας που καπηλεύτηκαν τις δημοκρατικές συγκεντρώσεις διαμαρτυρίας. Μια Αριστερά που κινδυνολογεί και μεγενθύνει την «φασιστική απειλή», που τόσα χρόνια επιδεικτικά αγνοούσε. Όχι γιατί είναι διατεθειμένη να συγκρουστεί μαζί της και με το σύστημα που τη γεννά, όντας κομμάτι του, αλλά για να την εντάξει στην ατζέντα της και να τη χρησιμοποιεί κατά το δοκούν ώστε να καρπώνεται διάφορα πολιτικά οφέλη και να αυξάνει τις δυνάμεις της. Ταυτόχρονα, καταδικάζει, συκοφαντεί ή/και καταστέλλει οτιδήποτε ξεφεύγει από τα όρια της αστικής νομιμότητας. Η πίεση άσκησης κρατικής πολιτικής (ή η άσκησή της, όσον αφορά την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ) δεν είναι κάποιου είδους παρέκκλιση, αλλά δομικό ιδεολογικό χαρακτηριστικό της σύγχρονης δημοκρατικής Αριστεράς. Γι'αυτόν ακριβώς τον λόγο, από τις «κινηματικές» συνιστώσες και τα στελέχη της αριστερής κυβέρνησης μέχρι και το τελευταίο Μ-Λ γκρουπούσκουλο, όλοι ζητάνε να μπουν φυλακή οι εθνικιστές και να κλείσουν τα γραφεία τους, ζητάνε δηλαδή από το κράτος να κάνει καλύτερα τη δουλειά του. Χαρακτηριστικό παράδειγμα άσκησης κρατικής πολιτικής με «αντιφασιστικό» πρόσημο αποτελεί η διαχείριση της περιβόητης δίκης της Χρυσής Αυγής. Η τωρινή κυβέρνηση κάνει τα πάντα για να την καθυστερεί και τη χρησιμοποιεί για να συντηρεί το αντιφασιστικό της προσώπιο, ώστε να λειάνει το πραγματικό αντικοινωνικό της πρόσωπο. Όσο πλησιάζουν μάλιστα οι εκλογές αναμένεται να παίξει όλο και περισσότερο αυτό το «χαρτί» για ψηφοθηρικούς σκοπούς.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΝΔΥΝΑΜΩΣΗ ΤΩΝ ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΟΞΥΝΣΗ ΤΟΥ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΥ-ΤΑΞΙΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Για εμάς, ως αναρχικούς-αντιεξουσιαστές, ο αντιεθνικιστικός-αντιφασιστικός αγώνας δε μπορεί παρά να είναι αναπόσπαστο κομμάτι του συνολικότερου αγώνα για την ατομική και κοινωνική απελευθέρωση. Αγώνας ταξικός, ενάντια στο κράτος και το κεφάλαιο, εργαλείο των οποίων αποτελούσε πάντοτε ο φασισμός σε όλες του τις μορφές. Αγώνας αντιεθνικός, που θα βάζει στο στόχαστρο τόσο την κρατική ιδεολογία του έθνους, όσο και τον εθνικό κορμό, τον ζωτικό χώρο δηλαδή μέσα στον οποίο και οι διάφορες εθνικιστικές/φασιστικές συμμορίες αναπνέουν και ελίσσονται. Αγώνας αδιαμεσολάβητος και αντιθεσμικός, που δε θα ζητάει ούτε θα διεκδικεί τίποτα από το κράτος, δεξιάς ή αριστερής διαχείρισης, αλλά θα οργανώνει και θα υλοποιεί την άμεση και συλλογική αυτενέργεια των από τα κάτω. Αγώνας πολύμορφος, που θα χρησιμοποιεί κάθε μέσο και όλα από όσα έχει αναδείξει η πλούσια ιστορία του αντιφασισμού σε όλο τον κόσμο, χωρίς φετιχοποιήσεις ή αφορισμούς. Σε αυτό τον αγώνα, ο αναρχικός/αντιεξουσιαστικός χώρος θα πρέπει να μπορεί να βασίζεται στις δικές του δυνάμεις, επιδεικνύοντας συσπείρωση και αυξημένα αντανακλαστικά. Ταυτόχρονα, να επιχειρεί διαρκώς τη σύγκλιση και την παρουσία του στο δρόμο με τα κοινωνικά εκείνα κομμάτια που επιδεικνύουν υγιή και ακηδεμόνευτα αντιφασιστικά χαρακτηριστικά, που βρίσκονται φύσει ή θέσει στο στόχαστρο των φασιστών, όπως είναι η νεολαία και οι μετανάστες(-στριες). Δεν έχει τίποτα να κερδίσει από εφήμερες συμμαχίες και σχήματα μετωπικής λογικής, στο όνομα κάποιου απροσδιόριστου «αντιφασιστικού κινήματος» σε κατάσταση έκτακτης ανάγκης, με τα διάφορα αριστερά και δημοκρατικά κόμματα και οργανώσεις που δηλώνουν αντιφασιστικά για τους δικούς τους λόγους και σκοπούς. Δε θα πρέπει να ετεροκαθορίζει την παρουσία ή την απουσία του με βάση την κίνηση αυτών, αλλά να χαράσσει τη δική του αυτόνομη στρατηγική και πορεία.

Στην παρούσα πολιτική και κοινωνική συγκυρία, ο α/α χώρος προσπάθησε και σε μεγάλο βαθμό κατάφερε, στο μέτρο των δυνατοτήτων του, να περιορίσει την εξάπλωση του εθνικιστικού-πατριωτικού λόγου και παρουσίας στο δημόσιο πεδίο. Ένας πολύ σημαντικός αγώνας δώθηκε, ειδικά στη Θεσσαλονίκη και πολλές επαρχιακές πόλεις, όπου οι συνθήκες παρέμβασης για τη συγκεκριμένη θεματική ήταν πάντα αντικειμενικά πιο δύσκολες. Καταλήψεις και χώροι αγώνα περιφρουρήθηκαν επιτυχώς, γειτονιές κρατήθηκαν «καθαρές» από φασίστες, πολλοί από αυτούς τσακίστηκαν, δημόσιες παρεμβάσεις και συγκεντρώσεις πραγματοποιήθηκαν, ενώ αρκετά γραφεία τους δέχτηκαν την απαραίτητη βία, με αποτέλεσμα κάποια από αυτά να κλείσουν. Ειδικότερα για την αθηναϊκή μητρόπολη, θεωρούμε (μιλώντας και αυτοκριτικά πάντα) ότι έγιναν λιγότερα από όσα αντιστοιχούσαν στην περίσταση, ειδικότερα στο επίπεδο κεντρικής πολιτικής παρουσίας και παραγωγής επιθετικών γεγονότων. Αντιθέτως, φάνηκε να κυριαρχεί η αμυντικότητα και η εσωστρέφεια, γεγονός που διαπιστώνουμε γενικότερα τα τελευταία χρόνια, όσον αφορά τον αντιφασιστικό-αντιεθνικιστικό αγώνα αλλά και ευρύτερα. Η άμβλυση των επιθετικών χαρακτηριστικών και η δυσκολία να δωθούν απαντήσεις σε πρώτο χρόνο, ευνοεί και δίνει αυτοπεποίθηση στους εχθρούς της ελευθερίας, που κερδίζουν σταδιακά τον χώρο που αφήνουν τα κινήματα. Μια συνθήκη η οποία αν μείνει ανεμπόδιστη θα αποδειχθεί ιδιαίτερα επικίνδυνη, σε επίπεδο δρόμου και όχι μόνο.

Διανύουμε μια μακρά περίοδο εντάσεων, στις διακρατικές σχέσεις και τους ανταγωνισμούς στην περιοχή των Βαλκανίων και της ανατολικής Μεσογείου, αλλά και στο εσωτερικό της χώρας, που εισέρχεται πλέον σε προεκλογική περίοδο, με τρεις εκλογικές διαδικασίες (δημοτικές, ευρωεκλογές, βουλευτικές) σε βάθος λίγων μηνών. Η επικύρωση της συμφωνίας των Πρεσπών και η σταδιακή απόσυρση του θέματος απ'την επικαιρότητα, δεν πρόκειται να σημάνει κάποιο τέλος στον εθνικιστικό παροξυσμό. Αντίθετα, τα εθνικά ζητήματα και οι πολιτικές και κοινωνικές προεκτάσεις τους, τόσο στην εξωτερική όσο και στη εσωτερική πολιτική, είναι βέβαιο ότι θα αποτελέσουν βασικό κομμάτι της ατζέντας όλων των κομμάτων του «συνταγματικού τόξου». Από τη δική τους σκοπιά και με τη δική τους αφήγηση, αναμένεται να πλειοδοτήσουν σε εθνικοφροσύνη και πατριωτισμό, σε μια προσπάθεια να κεφαλαιοποιήσουν και εκλογικά το διάχυτο εθνικιστικό αναβρασμό των προηγούμενων μηνών. Σε αυτή τη συγκυρία, εκτιμούμε ότι ο εθνικός-πατριωτικός όχλος και οι διάφορες ακροδεξιές/φασιστικές γκρούπες θα αποπειρώνται να βγαίνουν συνεχώς στο δρόμο και να παράγουν δυναμικά γεγονότα και καταστάσεις με κάθε αφορμή που θα τους παρουσιάζεται. Όπως συνέβη άλλωστε, την Κυριακή 20 Γενάρη, με τη διοργάνωση ενός ακόμη συλλαλητηρίου για τη Μακεδονία στο Σύνταγμα, κατά τη διάρκεια του οποίου υπήρξαν οργανωμένα επεισόδια ακροδεξιών και λοιπών ναζιστικών καθαυμάτων, πρωτόγνωρης από πλευράς τους σφοδρότητας (όσο αφορά τα μέσα) και διάρκειας. Είναι επίσης βέβαιο πως διάφορες εθνικιστικές ομάδες και κόμματα θα επιχειρήσουν προεκλογικά να έχουν τακτική δημόσια παρουσία, με τη

σύνηθη πρακτική που τις συνοδεύει. Με την αρχή να γίνεται στην Κυψέλη την 1η Φλεβάρη, όπου ομάδα χρυσαυγιτών με επικεφαλής τον υποψήφιο δήμαρχο Κασιδιάρη έκανε την ολιγόλεπτη εμφάνισή της, χτυπώντας μάλιστα 2 συντρόφισσες που δεν ανέχτηκαν την παρουσία τους.

Για το επόμενο χρονικό διάστημα λοιπόν, καλούμαστε να μην επαναπαυτούμε, αλλά να βρισκόμαστε σε διαρκή εξωστρεφή κίνηση και να διαχέουμε το λόγο και τα προτάγματά μας καθημερινά σε κάθε κοινωνικό πεδίο - δρόμους, γειτονιές, χώρους εργασίας, σχολεία, σχολές -, διεμβολίζοντας τον κυρίαρχο πατριωτικό και εθνικιστικό λόγο. Κατά δεύτερον, να προσπαθήσουμε να κινηθούμε ενάντια σε κάθε απόπειρα δημόσιας εθνικιστικής παρουσίας, είτε πρόκειται για κεντρικές κινητοποιήσεις του εθνικού και πατριωτικού κορμού, είτε για μικρότερα καλέσματα και εμφανίσεις ακροδεξιών και φασιστικών ομάδων. Να επαναδιεκδικήσουμε δυναμικά τον δημόσιο χώρο που εκχωρήθηκε στις εθνικιστικές συγκεντρώσεις, υπερασπιζόμενοι ταυτόχρονα τους χώρους και τις δομές μας. Παράλληλα, ο κόσμος του αγώνα θα πρέπει να αναλάβει έμπρακτα τις ευθύνες του απέναντι στις φασιστικές/ακροδεξιές ομάδες και τις δομές τους, όπως έχει πράξει άλλωστε τόσες φορές. Η αντι-βία είναι ένα σημαντικό όπλο στα χέρια των από τα κάτω και όχι προνόμιο «λίγων», «ειδικών», «γενναίων» ή «πρωτοπόρων», μια λογική που ευνοεί την ανάθεση και τον διαχωρισμό. Αντίθετα, θεωρούμε πως με οργάνωση και αποφασιστικότητα μπορούμε ο καθένας και η καθεμία να συνεισφέρουμε ώστε να επιστρέψουν οι φασίστες στις τρύπες τους. Γνωρίζουμε ότι σε αυτό τον μακρύ και δύσβατο αγώνα, εκτός από τον εθνικό βούρκο θα βρούμε απέναντί μας και το κράτος με όλους τους μηχανισμούς του, ιδεολογικούς και κατασταλτικούς. Μονάχα έτσι όμως θα μπορέσουμε να ορθώσουμε αναχώματα ενάντια στον εθνικιστικό παροξυσμό, τον εθνικό κανιβαλισμό και τον διάχυτο κοινωνικό εκφασισμό.

Θεωρούμε, επίσης, αναγκαίο να κινούμαστε διαρκώς προς την κατεύθυνση της όξυνσης και της αναζωπύρωσης των εστίων του κοινωνικού και ταξικού πολέμου, από αντιεξουσιαστική και επαναστατική σκοπιά. Να εμπλουτίζουμε τις αναλύσεις και τα περιεχόμενά μας με τα κατάλληλα κάθε φορά προτάγματα και τις αντίστοιχες τακτικές αγώνα, που θα ξανακάνουν τα ανταγωνιστικά κινήματα αιχμηρά και επικίνδυνα, μακριά από το ρεφορμισμό και την αφομοίωση. Να αγωνιστούμε ενάντια στα στρατόπεδα συγκέντρωσης μεταναστών και σε κάθε συνθήκη εγκλεισμού, δείχνοντας έμπρακτα την αλληλεγγύη μας στις εξεγέρσεις των κολασμένων αυτού του κόσμου. Να εναντιωθούμε στις πολεμικές προετοιμασίες του ελληνικού κράτους και να σαμποτάρουμε τις ισχυρές συμμαχίες του και τις επεκτατικές του βλέψεις στα Βαλκάνια και την ανατολική Μεσόγειο. Να αντισταθούμε, στο μέτρο των δυνάμεών μας, στις διακρατικές πολεμικές μηχανές (μέρος των οποίων αποτελούν και οι ελληνικές στρατιωτικές δυνάμεις) που εφορμούν από την ελληνική επικράτεια, σκορπώντας το θάνατο και την εξαθλίωση σε κάθε γωνιά του πλανήτη. Να προτάξουμε την αλληλεγγύη μεταξύ των καταπιεσμένων και των αγώνων τους σε παγκόσμια κλίμακα. Να μεταφέρουμε τη σύγκρουση στο εσωτερικό της χώρας, αναδεικνύοντάς την ως αυτό που πραγματικά είναι, μια ισχυρή οικονομική και στρατιωτική δύναμη στην ευρύτερη περιοχή και όχι απλά το υποχείριο άλλων δυνάμεων, όπως παρουσιάζεται. Να υπερασπιστούμε τα κοινωνικά και ταξικά μας κεκτημένα απέναντι στη νεοφιλελεύθερη επέλαση του καπιταλισμού, χτίζοντας οριζόντιες κοινότητες αγώνα δίπλα και μαζί με τους καταπιεσμένους της τάξης μας, για την κατάργηση της μισθωτής σκλαβιάς και κάθε εκμετάλλευσης. Να μην ανεχτούμε καμιά μορφή κοινωνικής και κινηματικής συναίνεσης στην αριστερή διαχείριση του ΣΥΡΙΖΑ και την εθνικιστική πολιτική του. Να τσακίσουμε κάθε είδους κοινωνικό συντηρητισμό, μισαλλοδοξία και διαχωρισμό, εκπορευόμενα από τα πάνω ή από τα κάτω. Με πυξίδα πάντοτε την ελευθερία, να προσπαθήσουμε να ψηλαφίσουμε στιγμές άρνησης ανάμεσα στα θεμέλια μιας κοινωνίας που οικοδομείται πάνω στη βία, προτάσσοντας σε κάθε μας βήμα την αλληλεγγύη και τη συλλογικοποίηση. Να ξαναοραματιστούμε την Επανάσταση, απέναντι σε ένα σύστημα που φέρει μέσα του τον πόλεμο και την καταπίεση όπως το σύννεφο την καταιγίδα.

Για τον Παύλο Φύσσα, τον Shehzad Luqman, τον Walid Talib, την Zackie Oh, τον Petrit Zifile, την Ελένη Τ., την Αγγελική Π., αλλά και όλους/ες τους ανώνυμους/ες που βίωσαν τη φασιστική/ρατσιστική/κρατική/έμφυλη βία όλα αυτά τα χρόνια. Για έναν κόσμο ισότητας, αλληλεγγύης και ελευθερίας, χωρίς κράτη, έθνη, σύνορα, θρησκείες και πολέμους.

Για την Κοινωνική Επανάσταση και την Αναρχία.

Φωτογραφίες από την ιστοπεδική και τελειωτική επίθεση αντιφασιστών στα γραφεία της Χρυσής Αυγής στην Ν.Αλικαρνασσό στις 28/02/18, σε απάντηση στην προγραμματισμένη ομιλία του Γ.Λαγού.

in omni
par *A* tus

αναρχική/ αντιεξουσιαστική
συλλογικότητα στο κέντρο της Αθήνας

inomniaparatus.espivblogs.net

inomniaparatus@espiv.net